

Український Світ

НЕЗАЛЕЖНИЙ ЧАСОПИС

Появляється двічі в місяць

Price 20 ¢ per copy

UKRAINIAN WORLD

An independent

newspaper

Nr. 1 Vol I.

April 3rd 1967

Ціна 20 центів

Число 1.

3 квітня 1967

Рік I.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ ПРОТИ КУЛЬТОВМІНУ

Ще так недавно "Український Голос" висмівав термін "советські люди". Нема, мовляв, советських людей, советської мови, советської нації. Сьогодні вже звідкись взявся. Тепер "советський" і "український" – це "всьо равно". Одне і те саме.

Так і читаємо в "У. Голосі": "Після виступу советських поетів Дмитра Павличка та Івана Драча у Вінніпегу, де вони читали свої поезії в театрі бібліотеки Манітобського університету а пару днів пізніше в шкільній залі Колегії Св. Анд -

рея на кемпусі, зчинилась "буря". Заагітовані одною газетою у Вінніпегу і ще деким, деякі громадяни висловили здивування і негодування з приводу того, що Управа Колегії дозволила, мовляв, поетам комуністам виступати в Колегії.

А вже ж! Бо що іншого міг сказати писака, що проковтнув "советство" і сприяє "советському" наступові на українську людину, а передусім на нашу молодь. Але, на радість патріотичним українцям, з гордістю треба підкреслити, що наша молодь не звикла гнути шию перед рабовласниками і не пішла туди, куди її тягнули спантеличені старики. Навпаки, молодь показала чоботолізам єдиний шлях, що веде до спаління від червоних горлорізів.

Шановним Читачам треба знати, що студенти теології Колегії Св. Андрея не були "заагітовані" деким. Вони спонтанно виступили проти прихвности безбожних комуністичних агентів в посвяченій Колегії та внесли гострий протест на письмі до дирекції Колегії, який підписали всі студенти в алфавітичному порядку, включно з їх настоятелем, о. Арх.

ІВАН ШИМКІВ ЗНОВУ
ОЧОЛИВ ІНСТИТУТ
ПРОСВІТИ

Іван Шимків

На Загальних Зборах Українсько-Канадського Інституту Просвіти, які відбулися з неділю 12 березня, в новому будинку тієї установи, її головою на біжучий рік був перевибраний через акля мацію п. Іван Шимків.

Івом Скакальським, Рівнож без "заагітування" гострий протест на письмі вислала управа громади св. Покроу Вінніпегу, де настоятелем є о. Іван Стус. Але борзописці з "У.Г." промовчують ці багатомовні факти.

Шановним читачам варто знати й те, що в останньому часі студентський клуб Іларіон при Манітобському університеті ухвалив видати листівку в англійській мові до громадян Канади – протест проти культобману. Та поплелентачі московсько-марксистської отрути почали їх шангажувати, залакувати та вимагати, щоб припинили друк тих шкідливих для комунізму

(зак. на стор. 3)

НЕ ВАШЕ
ПОКАЗОВЕ
ЧИСЛО
ГАЗЕТИ

Просимо познайомитись з його змістом та вислати передплату, щоб Ви могли по газету постійно одержувати. Відносно передплати читайте оголошення на сто. 12

Петро Пігічін

ЧОМУ Я ВІДІЙШОВ ВІД "К.Ф." І "В.С."

В газеті "Канадський Фармер" / "Вільний Світ", ч.12, з дати 18 і 20 березня 1967, чорним друком на першій сторінці появилос'я ось таке повідомлення:

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО РЕЗИГНАЦІЮ РЕДАКТОРА

Подасмо до відома передплатників і читачів "Канадського Фармера" і "Вільного Світу", що редактор Петро Пігічін з персональних мотивів і причин зрезигнував з становища редактора нашої газети. Через 16 літ він працював у Видавництві, спочатку на становищі співредактора, опісля редактора "К.Ф." та своєю працею давав добрі услуги для наших читачів.

Висловлюючи щирю подяку за його працю, бажаємо йому якнайкращих успіхів в нових підприємствах. Ред. Петро Пігічін запевнив нас, що час-до-часу він з присмістю буде пересилати свої дописи до "К.Ф." і "В.С.". *

Видавець і Редакція "КФ." "В.С."

Після появи цього повідомлення багато моїх друзів і приятелів запитували мене, які це були ці "персональні мотиви і причини", що спонукали мене до резигнації з становища головного редактора тих газет. На це питання постараюся нижче відповісти.

Висвітлювання української історичної правди, зокрема якщо йдеться про світлу добу новітньої Гетьманщини, відребування її не тільки з шореду забуття, але злоби, фальшу та інсинуацій, в який погребали її спадкоємці злочасної уенерівщини, на сторінках "К.Ф." і "В.С.", здавна було сіллю в оці та колькою в боці цим останнім. До них долучилися різні вислужники інтернаціональних заговірників та комунофілів за те, що я рівночасно розкривав та виявляв їхню діяльність серед українського громадянства. Проте, хоч як вони старалися, довгий час не могли мені в тому перешкодити. Коли ж я, завжди стоячи по боці правди та захищаючи інтереси української патріотичної еміграції і нашого поневоленого народу в Україні, кілька тижнів тому здемаскував певних загальноповажаних людей на високих громадських становищах, а зокрема редактора "Українського Голосу" та віце-президента Комітету Українців Канади (КУК) та голову інших громадських і церковних установ – Івана Сирника і голову УВАН в Канаді, проф. Ярослава Рудницького, які (як цей останній) були відповідалні за виступ висланників комуністичної Москви, коетів комуністів Івана Драча і Дмитра Павличка на Манітобському університеті та в Богословській Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, де їх вітали і з ними браталися – їхня лють достушила меж. Вони чекали лише нагоди, щоб за те на мені помститись.

Така нагода трапилась, коли я в числі редакційної мною газети, межуючому з датою "22 Січня" помістив статтю п. Остапа Войнаренка п.н. "Без фантазій і фальшу", в якій було сказано правду, хто такі були творці Четвертого Універсалу. Скоро після того я виїхав на три тижні до Англії в родинних та редакційно-видавничих справах, а саме для встановлення постійного бюро "Вільного Світу" на Європу. Час моєї відсутності з Канади вороги української історичної правди та коляборанти з комуністами використали на поведіння шаленої пропаганди проти мене особисто, проти очолюваної мною газети і проти зовсім невинного в нічому її видавця. Чотири, відомі з лівацького настанлення газети: "Український Голос" і "Новий Шлях" з Вінніпегу, "Вільне Слово" з Торонта та "Українське Життя" з Чикаго, помістили ряд напасливих статей, звернених проти мене, ніби за "знеславлення наших національних святощів – Четвертого Універсалу".

(продовж. на стор.2)

*) Останнє речення подано невірно. Такого запевнення я не давав, зрештою сумніваюся, чи ця газета поміщувала б "дописи", які я пишу.

ДОПОВІДЬ РЕД.

ПЕТРА ПІГІЧИНА

Заходом Відділу Спільки Визволення України і Союзу Гетьманців Державників у Вінніпегу, в неділю, 2 квітня ц.р. о год. 3 по пол., в залі Гетьманського Дому при 892 Боровс Авеню, редактор Петро Пігічін виголосить доповідь на тему: "Кому потрібний культобмін?"

Запрошується українське громадянство до чисельної участі.

ВИВЧАЮТЬ УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО. В програмі святкування 100-ліття Канади пластунки (скавти) і новики в Ст. Боніфас влаштовують "показ національностей Канади". Щодинокі Одна група представлятиме українців. Під час показу хлопці будуть одіти в українські народні строї та "писатимуть" писанки. Цього мистецтва вони тепер навчаються, від малядом пані Стелли Кулик. Всі ці молоді хлопці, яких бачимо на світлині, за виїмком одного (сина пані Кулик) є не українського роду. Показ відбудеться в суботу 22 квітня, в залі Норвуд Юнайтед ЧерчБ

ЧОМУ Я ВІДІЙШОВ ВІД "К.Ф." І "В.С."

(продовж. з стор. 1)

Купка "паперових" організацій, частинно фактично неіснуючих, з яких деякі очолюються бившими комуністами і сель-робами, видала глупеньку "заяву" - засудження мене та редакційної мною газети. (Шкода, що не мають вони ще "національного криміналу", а то засудили б за такий "злочин" на кільканадцять років, а може й повісили б!)

Мій б. видавець, п. Чарлс Доячек, дуже чесна і шляхетна людина та фактично приятель українців, але і добрий бізнесовець, який дбає про своє підприємство, під тиском тих темних сил назовні (в глянцевих газетах) і внутрі (через загрозу "певними" людьми відносно оголошень та "впадок престижу" газети серед "впливових кіл") - вирішив, для чисто бізнесових калькуляцій і користей, поробити зміни в редакції, поставити мене в залежність від могого дотеперішнього помічника, який, як більш "льояльний", мав дбати про те, щоб ніякі "прогетьманські" матеріали і ніяка критика "визначних осіб" в газеті більш не появлялися. Такий був сенс "нової редакційної політики і "бюра точностей", про що згодом було оповіщено в газеті (ч. 10). Згідно з тією ж "ною редакційною політикою" я мав залишитися на становищі редактора (хоч не головного, але під контролею могого б. помічника), моя платня мала залишитися незмінною, я мав працювати в тому самому бюрі і користуватися тими самими привілеями, що попередньо. Лише, що я не міг "надавати тону" газеті та в усьому мав слухатися "екзекютивного", який мав бути "оком та ухом" голови "редакційної колегії" (який українською мовою не володіє ні в слові, ні в письмі!)

Ясно, що на такі умовини праці я не міг погодитися і тому в середу, 1-го березня, в ранніх годинах я вручив видавцеві газети, п. Доячекові могого резигнаційного листа, такого змісту:

Дорогий Пане Доячек!

На протязі останніх 16 років я мав приємність працювати у Вашій газеті, "Канадійському Фармері", спершу як співредактор, а від 1961 року як головний редактор.

За увесь той час я мав, передовсім, на увазі найкращі інтереси Вашої газети і служіння українській справі, наскільки на це вистачало моїх спроможностей і здібностей. Я встановив мотто для газети, взяте із слів великого українського поета Івана Франка: "Правда - проти сили!" "Боем - проти зла!" і в тому дусі я редагував цю газету.

За могого редагування газети, вона втішалась великою популярністю серед широких кругів українських читачів у Канаді, в Америці і в Європі. Фактично газета стала такою популярною, що завляки моїм заходам встановлено американське видання "Канадійського Фармера" під назвою "Вільний Світ", а під час могого недавнього побуту в Англії я поклав основи для встановлення подібного відділу газети в Європі. Цей успіх я приписую послідовній вірності моттові, яке щотижня появляється на фронтній сторінці газети. В курсі моєї праці я ніколи не завагався вказати на зло та обороняти правду хоча б дуже часто мені доводилось за це потерпіти від сил, противних тим ідеалам.

В останньому часі знову зайшла потреба стати в обороні української справи проти зазіхань комуністичної Москви, агенти якої, при допомозі деяких визначних і загально шанованих осіб, продістались в наші студентські і навіть церковні круги. Я вірю, що виявлення тих осіб та їхніх дій в тому відношенні дали притоку до жахливих нападів на мене особисто і на Вас певними групами і газетами в Канаді. Я дальше вірю, що ці особи, газети і групи використали нагоду моєї відсутности з країни і ще посилили свою кампанію проти мене і "Канадійського Фармера", вживаючи за претекст статтю в газеті, що відносилася до Роковин 22 Січня.

Виглядає, що Ви, Пане Доячек, дались звести тими маніпуляціями наших ворогів та встановили напрямні газети, з якими, з принципу, мені неможливо погодитися. Я працював у цій газеті з глибоким переконанням, що в ній була повна свобода вислову думки і що ніяка політична чи яка інша конюнктура тієї свободи не обмежуватиме і що не буде ніякої цензури з боку видавця або його агентів. В тому відношенні я був особливо занепокоєний т. зв. "Бюром Точностей", яке Ви встановили у Вашій "новій політиці", у висліді чого не лише працівники редакції, але п'ять інших українських працівників видавництва, тобто всі українці, яких Ви zatrudнюєте в продукції газети, включно з друкарями і бюровими працівниками, матимуть право цен-

(прод. на стор. 4)

ВІДСІЧ В'ЕТНІКАМ В РЯСАХ

Війна у В'єтнамі, так само як і "поліційна акція" в Кореї півтора десятка років тому як вислід комуністичного напасництва в обличчі згубної з боку Сполучених Штатів Америки (ССА) політики "стримування", мала б відгравати в намірах червоних розбійників велику ролю. Кожний усвідомлює вагу почину-ініціативи й, особливо на війні. В дитячих забавах "на прорив", коли стоять віч-на-віч проти себе, міцно тримаючись за руки, дві низькі хлопців, рідко коли "пробій" не міг перервати "ворожу" низку й, особливо, коли "слабе місце" було зазначене як слід. Те саме й з політикою "стримування", а відтак і "неперемоги", замість того, щоб скінчити з червоною потворою ударом по голові. Саме тому почин-ініціатива завжди були в руках червоних. Так, тоді в Кореї, як і, особливо, тепер у В'єтнамі, поруч з завданням утримування наступального духу червоних на потрібному їм рівні, велику вагу в їх намірах мало осягнення морального і матері-

рішні події в Китаї у вигляді так званої "культурної революції" - червоногвардійської запобіжної війни проти сил волі.

По цей бік залізної заслони счинилася страшна метушня і несамопитий рейвах, а найбільше в самих ССА. Поруч з п'ятою колоною у вигляді вже управленої, за рожевою ухвалою Найвишого Суду, комуністичної партії, всьох її поплентачів, "прогресистів" "інтернаціоналістів-односвітників" та іншого червоного сміття, патлатих бітників та "ветників" з паленням призовних карток, підбурене також було численне студентство. Різні "знавці" від комунізму на зразок "історика" Джорджа Кеннана, відомого советофіла, та такі сенатори як Вілліам Фулбрайт, не менш відомий прихильник червоних, були посередніми натхненниками отієї зграї в її виступах проти "американської агресії", але за підступно вигаданим комуністичним гаслом, мовляв "краще бути червоним ніж мертвим". А проте, американське патріотичне громадян-

В той час, коли "рожеві духовники" ходять по вулицях столиці ЗДА, Вашингтону, з плакатами з домаганням "миру з в'єтконгами", ці саме в'єтконги підкладають бомби на вулицях столиці Півд. В'єтнаму, Сайгону, від яких гине цивільне населення, як це показано на цій світлині, знятій того самого дня, коли священики, пастори і рабини протестували перед Білим Домом проти "американської агресії".

яльного виснаження ССА, як передумови їх поразки в остаточній розгрі. Це була й ота велика роля в "єтнамської війни, "упривілейованої" на користь комуністів "політикою неперемоги" на тлі переваги, яку дає їм ініціатива з "ласки" самих ССА. Але, як каже українська приповідка "воєк стріляє, а Пан-Біг кулі носить", - не все пішло так гладко, як того хотіли червоні бандити. Війна в В'єтнамі з'явилася водночас і підбадьоренням і поштовхом нагодою для сил волі так у засяї червоних як і загрозованих ними країнах.

Кривава купіль, в якій скупано комуністів в Індонезії, перелякала їх на смерть. Та й поза шкірою їхнього спільника-"спонсора", отого злочинного Інтернаціонального Дармоїдства, пішов мороз. Саме під тим кутом зору треба розглядати й теле-

ство не дало себе звести на манівці, про що свідчать наслідки виборів у листопаді 1966 р., які значно зміцнили сили волі в самих ССА, під правним оглядом.

Але в міру того, як "миролюбний" чи "паціфістичний" вереск отого кодила поступово вщухав, а особливо після того, як було ухвалено закон про кару за допомогу ворогові, стала все більше і настирливіше вилізати з "протестами" так би мовити шоста колона, духовні провідники та церковні діячі в особах "докторів" богословія тощо. Зайво доводити, що всі лякі протести проти війни у В'єтнамі в самих ССА є моральною підтримкою ворога і підриванням моралі своєї країни, а надто, коли ті протести виходять з кіл духовенства, даючи багату поживу комуністичній пропаганді в світі. Ще на початку минулого року червоні впливи в Націо-

нальній Раді Церков ССА мали своїм вислідом протестатійний лист до президента Джансона, підписаний аж 2,700-ма церковними достойниками різної гідности, але то було покищо на папері, залишившись поза увагою. Та ось в грудні 1966 р. прийшло не лише до "відкритого листа" до президента Джансона, підписаного дванадцятьма церковними провідниками, але і до пікетування ними Державного Департаменту у Вашингтоні.

Отже вони вийшли на вулицю в ім'я політики, а не для Бога, а проти Нього, на користь сатани. А підписали той "відкритий лист" - протест такі достойники: Герман Вілл, мол. генер. секретар методистського християнського концерну; Вілліам Кріттенден, єпископ Єпископальної Церкви; д-р. Л. Геролд Де Вольф, декан Веслі богословської семінарії у Вашингтоні; рабін Морис Айзендрат, президент американських гебрайських конгрегацій в Нью-Йорку; д-р. Дана Меклін Гріді, президент Юнітарійно-універсалітського Т-ва в Бостоні; єпископи Методистської Церкви А. Раймонд Грент, з Портленду та Джан Веслі Лорд, з Вашингтону; рабін Джейкоб Вайнштайн, президент центральної конференції американських рабінів в Нью-Йорку; д-р. Дудлі Вард, генер. секретар методистського християнського соціального концерну у Вашингтоні; Філіп Ф. Берріган, настоятель церкви св. Петра в Балтімор, та відомий вже із своєї діяльності на користь червоних, д-р. Едвін Т. Дальберг, дотеперішній президент Національної Ради Церков, яку в її верховіці слід би назвати інтернаціональною - щоб не сказати червоною.

І всі оті перелічені вище "архипастирі", "пастирі" і "церковні діячі" ходили у Вашингтоні з плакатами по снігу. Нарешті, наприкінці січня 1967 р. з'їхалось до Вашингтону аж 2,000 священиків та різних церковних діячів, а між ними кілька єпископів, щоб на тлі, мовляв "молитовного поговтілля" перед Білим Домом запротестувати проти "неморальности" війни у В'єтнамі, вимагаючи водночас припинення бомбардування Півн. В'єтнаму та сповільнення воєнних дій без того, щоб чекати якихось зустрічних кроків з боку в'єтконгу і щоб тим показати "добро волю" ССА. Відпоручники тієї групи в числі 150 осіб, із священиком В. Геролдом Ровом на чолі потрапили дістатися в самий Білий Дім до республіканського провідника Сенату, Евереста Меккінлі Дирксена та схопити його, як кажуть за "бороду". Але достойний сенатор Дирксен дав тим оборонцям червоних рішучу відсіч. Поруч з повчанням тих священиків про патріотизм та істоту війни у В'єтнамі, як наслідок напасництва комуністів, сенатор пригадав їм, що він сам під час 1-ої світової війни гинів в окопах на фронті і знає що то значить побратимство товаришів по зброї. Далі протестанти доручили сенаторові листа, в якому вимагалось, щоб ССА уклали "мир

(зак. на стор. 8)

УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ

UKRAINIAN WORLD An Independent Newspaper

Peter Pihichyn - Editor and Publisher

Published by OSNOVA PUBLICATIONS

19 Coral Crescent

St. Boniface 6, Man., Canada

Річна передплата - 5 доларів Subscription rate - \$5.00

У К Р А Ї Н С Ь К И Й С В І Т

Газета, яку Ви отримали і читаете, появляється заходом і коштом невеликого круга українських патріотів, які уважали, що українському громадянству на еміграції потрібна незалежна, консервативного напрямку газета, неограничена ніякими впливами бізнесового, партійного, віро-визнаневого чи якогось іншого характеру, яка не зважаючи на наступи різних ворожих сил, не пішла б на компроміси чи уступки силам противним, а той ворожим українській визвольній справі, українській рації та українській історичній правді.

Такою газетою і буде "Український Світ".

На фронтівій сторінці газети кладемо гасло-заклик Івана Франка: "Правда - проти сили! Боем - проти зла!" Прирікаємо, що цього гасла будемо чесно, вірно, послідовно і непохитно придержуватись. Не скоримось ніякій СИЛІ, з яких джерел вона, посередньо, не походила б, - бо в остаточній аналізі ця сила завжди походить від наших ворогів - якщо йдеться про захист, виявлення і збереження ПРАВДИ у всіх відношеннях. Чорного ніколи не назвемо білим і навпаки, а речі та особи будемо представляти такими, якими вони в дійсності є або були. Не будемо ані скривати правди ані підшивати її неправдою, щоб на правду подобала.

Будемо поборювати ЗЛО, а сприяти добру. Поведемо нешадну боротьбу проти всякого зла, під всіма його видами. Найгіршим злом, що існує в теперішньому світі, вважаємо проти-Божу і проти-людську ідеологію, проявлену в лже-науках Карла Маркса та його послідовників, і все те, що оперується на тій ідеології: комунізм, соціалізм, інтернаціональне "односвітство" та всі ті лівацькі течії, які шораз більше омотують всі ділянки життя. Від цього зла найбільше потерпіли і терпимо ми - українці, то ж зовсім слушно, що ми повинні найбільше це зло поборювати. Коли ж і серед українців є люди, які пособляють тим силам зла і з ними коляборують, то вони тим самим переходять до їх табору і самі стаються тим злом, яке будемо поборювати.

Хтось може сказати, що це "гетьманська" газета, щоб пришити їй ярлик партійної газети, та це не відповідає правді. Ця газета настільки гетьманська, наскільки вона українська. Бо в нашому розумінні одне від другого є невідривне. Ми розуміємо, що гетьмансько-козацька ідея це єдино українська, наша ВЛАСНА ідея, зроджена в нашому народі; виросла на нашому чорноземі, вилеліана в піснях-думах нашого народу, окуплена кров'ю наших славних предків. Це ідея нашого Пророка Тараса Шевченка. Це НАША, самобутня українська ідея, не прийнята від чужих, не принесена з чужого поля, а своя.

Велика правда міститься в словах нашого визначного вченого, політика і публіциста, проф. Афанасія Андрієвського, які наводяться деінде в цій газеті, а які тут повторяємо: "Держави вдержуються ідеалами, що ними їх збудовано. Українську державу збудував лицар-козак, з безмежною любов'ю до волі, з готовістю на самопожертву; тільки такий лицар і обновить її".

- Гвалт! Рятуйте! Пігічин з Войнаренком хочуть дух гетьмашини воскресити на еміграції...

Ті українці на еміграції, які ще не згубились в лябіринтах-матеріалістичного світу, які ще не відірвались душою та ідейно від українського народу, шораз гостріше відчувають потребу якоїсь нової ідеї, якогось нового, сильного споева з рідним народом, якоїсь нової сили, що не тільки могла б нас зберігти серед чужого моря, але які можна було вшепити і в молоде покоління. Бо перед нами справді велике післанництво. Ми маємо зберігти Україну тут для України там, щоб, як надійде слушна година, те, що ми тут зберігли чи придбали - там передати.

Яка ж це мала б бути ця ідея, що скріплювала б нас на душі, додавала б сили, витривалости і завзяття? Чужі ідеї комунізму-соціалізму довели нашу Батьківщину до руїни, а нас кинули на вигнання; ідеї "ліберального" матеріалізму - чинять спустошення в наших рядах.

Такою ідеєю може бути лише наша рідна козацько-гетьманська ідея, правдива, без соціалістичної закраски націоналістична ідея, яка єдино може стати тією непоборимою силою для нашого морального скріплення та духового переродження.

Та щоб до того дійти, треба змінити спосіб думання, треба зробити переоцінку вартостей. Треба так вглибитися в давню і не так давню історію свого народу, проаналізувати причини і наслідки наших успіхів і наших невдач, дійсно прийняти до серця святі слова Шевченка, щоб повністю зрозуміти вагу і красу та чар тієї нашої РІДНОЇ козацько-гетьманської ідеї. Шойно тоді, коли ми так полюбимо СВОЄ ВЛАСНЕ, що слово "гетьман", "гетьманець", "гетьманщина" і т.п. не збуджуватиме в нас почуття злісти чи злоби, але гордині - ми увійдемо на шлях, що веде до духового переродження.

Цьому сприятиме наша газета і лише в тому сенсі можна уважати її гетьманською і такою назвою ми справді будемо гордитись. Коли ж хтось вживав би такого окреслення в легковажно-зневажливого сенсі, то це було б лише свідомством того, як далекий він ще від зрозуміння Шевченкового українства.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ ПРОТИ КУЛЬТОБМІНУ

(закінчення з 1. стор.)

лістівок. Але згорбленим від чолобиття не вдалося залякати молодих, ідейних, відважних студентів. З козацьким звзяттям, за Бого і Батьківщину, вони готові на все. Листівку студенти таки відрукували і масово поширили по канадійських та американських університетах.

Цей крок студентів сердечно привітає і схвалить кожний хто дорожить українством. Змагання молоді до найвищих українських ідеалів підносить на душі всіх українців цівдобрю волю. Направду не вмирає душа наша, не вмирає воля". Не помилився Пророк, бо й не міг помилитися!

"Ми є молоде покоління, але ми маємо багато дечого сказати про те, що старші з їх докторатами, титулами та життєвим досвідом вже забули - написали студенти вже листіці.

Події в Канаді дісталися і на шпальти англійської преси. як ось в цій репродукції з студентської газети "Манітобан" з 22 березня т.р.

Г. М. Ільчич

St. Andrews has row over communist officials

St. Andrew's College has recently indulged in certain "cultural exchanges" with "gentlemen Communist poets" from U.S.S.R.

According to Dr. H.H. Saunderson "the poetry readings were held in conjunction with Professor Rozumnyj's course in Modern Ukrainian Literature."

The student's, unfortunately had no freedom of choice -- they had to attend, and listen to the "subversive" art, just because it was on their course. When the students did decide that such "closed readings" of choice tid-bits, was not their idea of a cultural exchange -- they got up a petition.

Now certain faculty members are ready to swing the axe. Students who signed the petition are trembling in their boots.

Can they stay? Are Theology

students not supposed to stand up for their Canadian rights? Or must they quietly retreat into darkened cloister, to hear, say and speak no evil?

The Manitoban decided to do a little "digging", just to add a little spice to the last issue.

Walking through the doors of St. Andrews College is like entering another world. All is quiet and sterile. The students are friendly and non-committal. The College is a residence and a Theological institution.

The "Theolog's" are there for religious studies. Many are Ukrainians, and very concerned with the Soviet domination of their father's homeland. They started a form of lecture series that would follow cultural lines of interest.

Now the cultural exchanges have

been disbanded. The situation can be compared to a powder keg. It is no longer an issue of misunderstandings between students and faculty.

Now, Board members are involved, and Winnipeg citizens of Ukrainian origin. Letters, and correspondence have passed the desks of: Hon. Mr. Lucien Cardin, the Minister of Justice in Ottawa, Judge John R. Solomon, of the County Court, and the Board of Director's of St. Andrew's College, the University of Manitoba Slavic Department, and Dr. H.H. Saunderson.

In a letter to Dr. H.H. Saunderson dated January 5, 1967, Mr. D.M. Elcheshen, said "the week of December 19, 1966, two Soviet officials Ivan Dratch and Dymtro Pavlychko, were invited to and

provided with facilities at the University . . . to read their pro-communistic, anti-Canadian poetry . . . It seems that there has been a rumor of at least one appearance of Soviet agents posing as poets . . . and that many students were present involuntarily to avoid jeopardizing their status with the teaching staff."

In reply, Dr. H.H. Saunderson stated "Having the highest confidence in Professor Rudynkyj's (Head of the Slavic Department) integrity, I am personally satisfied that there is no evidence whatsoever to indicate the existence of the kind of conspiracy you suggest."

In a recent interview at St. Andrew's College, the students said, "As a whole, we are against cultural exchange with the USSR."

НА СТОРОЖІ ПРАВДИ

Павло Клименко

І ПОЛІТИК І ВЧЕНИЙ

Серед людей письменних нашої еміграції іноді чується голоси, які "розділяють" Михайла Грушевського на *вченого* і *політика*. Грушевський — мовляв — як учений є велетень, в цьому незаперечна істина. В ньому наша національна гордість. А от як політик, він був, пробачте, невдаха. Краще мабуть вийшло б аби політикою не займався наш учений... бо знаєте, еге ж самі знаєте, що вийшло із його політики. Так, менш-більш, виповідаються про Грушевського та його діла відаючи люди, тримаючись рівня етики, отак скромно закінчують своє недоворене, ледве зрозуміле міркування. А ми народ, киваємо головами притакуючи: "Воно то правда... так, так, але що зробимо?"

Хоч ученість Грушевського українському загалом відома поверховно, вірніше здалека, зате його політика добре знана всім, хто бажає знати. Більше певні, що Грушевський у політиці не був "невдаха". Промахів політикуючи, не робив, тільки що та політика була антидержавна, неукраїнська. Головуючи в Центральній Раді він провадив свою політику в протилежний бік від державності України. При тому він говорив і писав, що український народ самостійності не хоче!

Урядові справи Грушевського дбайливо прокипчувалися в казані інтернаціональної дизенфекції, щоб все самостійницьке вмерло.

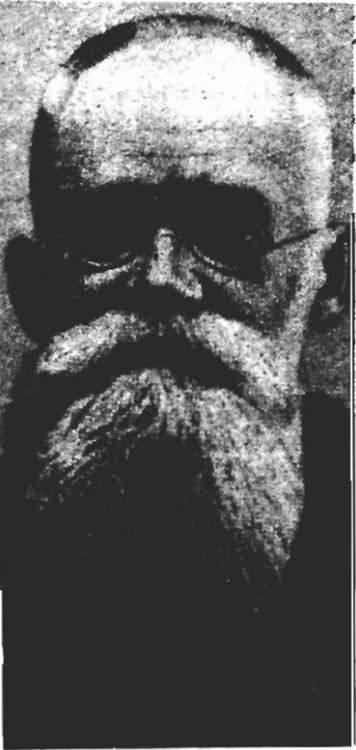
Партійці (тільки партійці) засідали в тій Раді, "нохали соціалістичну нюхачку", і за порадою "батька" Грушевського "чхали" на всяку самостійність, лаючи панів, що своєю самостійністю тільки шкодять революційним ділам соціалістів.

Тільки за останній час, з'являються щораз голосніші твердження, які вперто поєднують Грушевського *вченого* із *політиком* Грушевським. "Єдиний він, кажуть, і неподільний в цілеспрямованості свого вчення і своєї політики". На цьому і зосереджуємо нашу увагу та в межах власного розуміння дозволимо собі поміркувати голосно! Протягом добрих-мудрих людей не судити нас суворо за можливо нерозважне мислення, а допомогти направити думку нашу на вірний шлях. Бо знаємо маємо на мислі щиро еднємось з бажанням народу нашого, аби мати рідного свого велетня науки, ще й високого державного мужа-політика! Хоч щіль і обсяг ученості, висоту політичного рівня виявляють діла, а не симпатії партійних однодумців.

Ось двоє чисел часопису "Свобода", за 17 і 20 грудня 1966 р., що й має бути певної міри підсобним матеріалом для розв'язання такого складного завдання. В тих числах надрукована стаття: "Пашпорт, підписаний Михайлом Грушевським". Автор статті підписується літерою "Т". Там шановний пан "Т" жаліється на українську еміграцію, що не відзначили гідно, не зуміли використати сторіччя народження президента Української Народної

республіки, для пропагування домагань на державне існування українського народу.

...*"Тоді як святкування роковин Шевченка — пише автор — викликало ентузіазм серед української громади у вільному світі, роковини Грушевського не знайшли в ній широкого відгуку; хоч діяльність цих двох великих українців для національного відродження України поєднується і взаємно доповнюється"*...
...*"Грушевський дав наукову підставу для українського національного відродження, визначив історичне місце українського народу між народами світу. Обороняв це місце аж до встановлення власної Української держави, першим президентом якої він був обраний..."*

ПРОФ. МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ

До речі, вибраний 580 головами членів соціалістичних партій — довідка з історії "Центральна Рада", проф. Д. Дорошенко:

Дальше шановний пан Т. додає, що: *"в Грушевському Україна видала свого вченого, який сказав за весь народ український хто він такий і який його рід. "Історія України-Руси" це той документ, який став пашпортом всього українського народу, який визначив наше походження і наше історичне "Я"*.

Слід би вдуматися в ці останні слова автора. Через надмірне перечулення за ученим і політиком, він робить дуже зневажливу оцінку українському народові, з його вікопомною-прадавньою історією і культурою. Подумайте: ніби до появи М. Грушевського на світ, наш нарід волочив своє життя безконечно в стані безприступності, не знаючи своєї історії і своїх народних традицій і тільки дякуючи генію Грушевського він став нацією. Чуєте? Виходить за аргументацією добродія "Т" українці невідали про свою минувшину, не бачили своїх і до нині видимих пам'ятників давности, отих золотоголавих святинь

та інших натуральних свідчень величчю і слави рідних предків. Мов би до Грушевського українці настільки були темні, що про володарів своєї держави — Великих Князів і Гетьманів праведних не чули і не читали. Неначе сліпі коні топталися у топчак старі круподерні і ні вперед, і ні назад, аж доки "блиском" науки "генія" не просвітилися від тієї незрячості.

Далі пан "Т" пригадує: як 60 років тому появився I-ий том історії Грушевського у Львові і, тоді *"критика зразу високо оцінила його працю..." "Історія десяти томів це біблія Укр. Народу"* — сам Грушевський, як послідовний народник, сказав: *"Нарід є основа історичного буття"*.

Даруйте, але в цих словах також нема нічого нового! Таке поняття відоме кожному здорово думуючому з давніх давен. Ще років 600 до Христа філософи Греції вживали цієї філософії, звертаючись до свого народу при якихсь великих подіях.

Ми схиляємо голови перед народниками. Особливо треба віддати честь високовченим людям які, з широкою любов'ю до свого народу працюють для його добробуту. І Божественний Учитель залишив нам заповіді: любити людей, творити добро. Проте, щодо "народника" Грушевського то, біда брате! Він любив нарід якось дивно, по модерному; розрізняв на категорії, на класи. Так "любили" Карл Маркс, Ленін, Сталін з своєю партійною молодіжкою. Від тієї "любови" на світі стало страшно жити! Під маркою того народолобства захована інекція сатанинської ненависті.

М. Грушевський, в законі свого народництва, розуміє народ як толубище без голови. "Хай живе народ!" І то лише найбідніша, найменш ініціативна, спроторизована маса юрба. Голову національного тіла, провідну верству — лицарів духа Грушевський ненавидів у всі дні життя свого. Таким він був і до хліборобів середняцько-заможнішої категорії.

Виправдуючи у своїй статті М. Грушевського за повернення його до "товаришів" у 1924 році, добродій "Т" робить замислувате резюме: *"Не Грушевський визнав советський режим, але режим змушений був погодитися з існуванням М. Грушевського, автора великої історії України і провідника українського народу в критичні роки національного зриву"*.

Читаємо таке "резюме" і дивуємося від необізнаности людини, що з усієї сили пнеться явного коляборанта з більшовиками показати патріотом самостійником, лідером многострадального народу нашого. А що ж скажете про лист Грушевського до голови раднаркому Х. Раковського, в 1921 році? "...Хочу працювати під Вашим проводом, підпорядковуючи ідеологічні розходження інтересам світової революції". Це такий лист, про котрий знає історія.

(прод. на стор. 5)

ЧОМУ Я ВІДІЙШОВ

(прод. з стор. 2.)

зурувати редакційні статті та інші статті, одобрени редактором.

Остаточне висловлення Вашої нової політики не залишає мені іншого вибору, як лише зрезигнувати із становища головного редактора Ваших газет "Канадійського Фармера" і "Вільного Світу".

Мені прикро, що по шіснадцяти літах моєї вірної і відданої служби "Канадійському Фармеру" ця газета перестала репрезентувати ці ідеали, які я ставлю вище понад все.

Я бажаю Вам і Вашому новому редакторові успіхів у веденні Вашої нової політики, хочу вірити, що Ви надрукуєте цього листа в "Канадійському Фармері" і "Вільному Світі" в якнайскорішому часі.

З поважанням

Петро Пігічин

Листа цього в тих газетах не поміщено. Видавець потрактував його як приватний лист до нього. Натомість два тижні пізніше появилася в газеті наведене вище повідомлення. Сталось це тому, що йому прислужувало право виповідження мною праці. Ось тому моє ім'я фігурувало в газеті тих двох тижнів, хоч з редагуванням її я нічого спільного не мав.

Такі є факти. А що ж за ними криється? Не підлягає найменшим сумнівам, що від "Канадійського Фармера" я відійшов завдяки тій же самій інтернаціональній змові, про яку часто писалось в тій газеті. Як кожному, що цікавиться біжучими подіями відомо, одним із завдань інтернаціональної змови є унешкодлити українську еміграцію — цей значний чинник спротиву комунізму у вільному світі. Щоб ця еміграція не ставила перепон в поступовому заливі того світу комунізмом та марксистськими ідеями, змова, при повній кооперації Москви, робить намагання, щоб переконати цю еміграцію, що, мовляв, "комунізм не є такий страшний, як його малюють, що все ж таки при комунізмі можливо Україні культурно розвиватися, творити певні національні і навіть духові цінності і що, досувавшись до комунізму, можна навіть не погано жити. А тому немає чого так дуже проти того комунізму боротися, бо, зрештою така боротьба і так пропадає справа. Краще пристосуватися до всього, визнати існуючий "реалітет" і йти слідом з "сильними світу цього". Кожного можна обдурити, щоб зажив отруту, якщо цю отруту подасть хтось, до кого маєтеся довіря. То ж для ширення таких погубних ідей між українцями, змова добирає собі нікчемних типів такі зпоміж тієї української еміграції, які за посади, за впливи, за "панську ласку", за різні вигоди, а часто з дурноти і повної невідомости того, що кругом них діється, виконують цю роботу змови серед братів українців. Такий є сенс і ціль всіх тих культуробмінів, тих зустрічей з поетами комуністами, передруки літературних творів советських поетів і т.п., що так пропагується деякими нашими газетами та періодиками і деякими людьми.

Виявлення дії змови серед української еміграції в редагованій мною газеті було їй дуже не на руку. Вже давніше були намагання, щоб мене якось від тієї газети відсунути, але коли я вже "зайшов так далеко" що став їй дуже шкідливий, в кругах змови запало рішення: "з інгичиним треба покінчити". Пушено в рух змовницьку машину, (колена якої — судячи по статтях в деяких газетах, зокрема в "Новому Шляхові" — ще дальше крутяться!). Зроблено несамовитий натиск на видавця газети та придумано дійсно диявольський спосіб, щоб мене, ради хліба насущного, таки примусити мовчати. Але, як це часто буває, плян змови їй повністю не вдавсь. Хоч примусила мовчати газету — мені їй "каганця" не вдалось наложити!

Таке є дійсне підложка "нової редакційної політики" "Канадійського Фармера" і могого відходу від тієї газети. Стаття п. Остапа Войнарєнка тут майже ні причому. Це був лише претекст, демагогічно роздутий до непропорційних розмірів, вистріл з великої гармати, щоб за гуком і димом того вистрілу захвати дійсні мотиви того гуку, смичок, яким можна було заграти на струнах серцевих почувань патріотичних, але нерозважних і короткозорих людей. А щі, що це "роздували", що стріляли з тієї великої гармати — найбільші фарисеї і лицеміри, яких знала — на жаль така багата в різних політичних шарлатанів — наша історія. Лише подумати Критичне слово в газеті про "наші національні святощі" — Четвертий універсал і його соціалістично-комуністичні творців *"вддаєт роки тому* вони називають "антиукраїнською роботою", "національною зрадою". і

(прод. на стор. 5)

І ПОЛІТИК І ВЧЕНІЙ

(продовж. з стор.4)

і цього під полу партійної свитки не заховаєш. А Ви, Читачі, як думаєте: чи визнав Грушевський советський режим, пишучи отакого покаянного листа, чи не визнав? Залишилось шось з любови до Неньки України в "батька" Грушевського? Для переконання перегляньте ще його паклі заклик від 1917 року: "Ані кроку від Росії. Самостійність — видумка панів! Із Росією разом до світової федерації народів!"

Оце стільки про "політика". А про *ученого* треба б сказати Якуб велику прислугу вчинила УВАП Батьківщині нашій, коли б розробила широку трактацію Великої Десятиріччя історії М. Грушевського і подала у широкий світ! Аби члени Академії — історики мужі поважні, віруючі в Бога, в яких ще живе любов до Рідного краю, розсартували неначе пишенишо від кукілю так державницькі його стремління від хлопоманівських тенденцій. Зокрема зважили критику історика щодо верховного проводу й оті сантиментальні зітхання за "татарськими людьми". Значить що? Дуже треба вивчити цілеспрямованя історіографії, щоб знати наскільки вона буде корисною для науки наших людей, аби їх научити любити матір свою Україну. Аби той, який закінчить університет, здобувши високе знання, віддав його на провітання Держави своєї. Бо залежно від курсу історії може бути так, а може бути інакше, наприклад: "Як не буде соціалістична, то ніякої не треба, геть з самостійною Україною, хай живе Світова Федерація!"

Розуміємо, що 10 томів прочитати, та ще так як казав Тарас: "прочитати від слова до слова і не минати ані титли ніже тої коми" — справа не легка. Звернути увагу і на джерела історії і на авторську їх інтерпретацію. Тому, що пишучи свою історію, як підкреслює шановний пан "Т", Грушевський звернув увагу на чужі літописи і на їх підставі опрацював дотеперішні помилки українських літописів".

Безперечно, що історик, який пише історію свого народу і вивчаючи літописи своєї країни, ще й досліджує архівні джерела чужинців, з метою доповнити історіографію цін-

ними додатками, котрі скажемо, освіжили б нашу старонину, підбадьорували і зміцнювали державотворчі стремління людей — такий історик діє мудро для добра своєї батьківщини. Державні культурні інституції, в імені народу нагороджують високим признанням його, як ученого. Дякують як доброму сину свого народу.

Якщо ж історик використує чужинецькі літописи, котрими безчестить, компромітує управителів, володарів держави своєї, він очорнює злонамірено нашу минувшину. Та й можливо ці чужинецькі джерела затруєні навмисним фальшуванням, аби нас доставити на нижчий шабель перед іншими народами. Тоді такий історик краще зробив би, якби не був нашим істориком. Подібна історія, якщо не буде зревізована державною академією наук, може принести велику шкоду державі.

При цьому хочемо нагадати шановним читачам якраз про той І-ий том Історії Грушевського, за який, як пише добродій "Т", шістьдесят років тому "критика високо оцінила його працю". Із цього тому прочитаємо, що Грушевський пише про дійсних велетнів славного нашого минулого. І про ВЕЛИКУ І СВЯТУ КНЯГІНЮ ОЛЬГУ І ВЕЛИКОГО РІВНОАПОСТОЛЬСЬКОГО КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА. Загляньмо в ту "біблію українського народу" (за словами пана "Т") з увагою не тільки до літописних даних, а й до культури слова історика.

І так читаємо: "...Управу земель, що стояли в безпосередній власті Київського стола обняла по Ігореві його жінка Ольга. З її регентства в традиції переховалося два факти: один її війна з Деревлянами, — другий її охрещення. Обидва факти густо приодяглися легендарним покровом і прирасилися різними анекдотичними подробицями".

"...Зпоза церковної зараски яка налягла на образ Ольги в літописі, завдяки сполученню церковної традиції з легендарною народною, виступає вразно *стать* хитрої княгині — змальована сею останньою..."
"...Як жінка, Ольга завзято боронить своєї жіночої чести"
"*Привабна і пожадна всіма, а заразом неприступна*", що кожному вміє дати відповідну відповідь — найвища похвала для неї, як жінки. (Том І-ий, стор. 446,447, Видавництво "Книгоспілка", Нью-Йорк, 1954).

Тут взято лише маленьку частину історичного оповідання Грушевського про Св Княгиню Ольгу, про яку всі українці знали і чули без історика Михайла Грушевського. Тільки, що для нього Княгиня Ольга не велика і не свята, а *стать* хитрої княгині.

Вс лухаймося, як по блюзнірському звучить опис великої людини в українського національного історика. Св. Ольга не постать великої, мудрої Княгині для нього, а *стать* хитрої княгині, приваблива і пожадна всіма, межує з вульгарним і безчесним поняттям. "Стать" не те, що "постать". Але язик у М. Грушевського не повернувся для культурнішого виразу про велику ВОЛОДАРКУ УКРАЇНИ, яку наша Церква почитує святою.

Про ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО (Том І-ий, стор. 502-505)

"...Наші давні письменники охрещення Володимира виводять виключно з релігійно-моральних мотивів, як се натурально зовсім для них: "прийде нань посещение Вишнього, і всія разум і серце его, яко разуметі суету і долськїя лєсті і взискаті єдиного Бога. (Прийде на нього навіщення Вишнього, на розум і серце його. Аби пізнав він (зрозумів) і долську спокусу і пізнав Єдиного Бога."

"...Володимира малюють западеним прихильником поганської віри, нечуваним женолюбом і розпусником... Але ласка божа стереже його" — іронізує-підсміхається Грушевський...

"...Літописна повість описує його монструальну похоть котра потребувала не десятки але сотні жінок так, що не вдоволяючись своїми гаремами він ще забирав мужніх жінок і дівчат у своїх підданих. Ріжні фрагменти старих переказів і пісень описують "сватання" — заходи дістати жінку то з того то з другого неприступного роду. Заходи закрашені суворою, жорсткою закрускою, що кінчається наругом мстливого князя над гордою красунею, яка не хогіла його. Так сватає він Рогнідь, княжну Полоцьку і зневажений нею, здобуває її силоміць, бере місто і захопивши Рогнідь, безчестить її на очах батьків, а потім убиває її батька. Далі в Корсунській легенді (Корсунь — Херсонес місто Греції, було близько Севастополя) посилає воеводу свого Олега до Корсунського князя просити за себе дочку його; Корсунський князь посміхається з такої фантазії "поганого". Тоді Володимир іде на Корсунь стоїть під ним девять місяців і таки здобуває. Здобувши город, знову безчестить княжну, котрої руки добивався, і збезчестивши, — віддає за вярга Жберна..." (Тексти у Шахматова: Корсунська легенда, стор. 46-48).

Оце так показав Грушевський князя Володимира із джерел Шахматова, джерел для нас українці в ОДРУЖИНИХ. За Київськими літописами бачимо, що Володимир остаточно вирішивши охрестити Русь, пішов походом на грецьке місто Корсунь. В тому були мотиви: не просити християнства у Візантії, а прийняти. Таким способом підняти МАЄСТАТ КИЇВСЬКОЇ ДЕРЖАВИ. А через споріднення з Візантійськими імператорами підняти авторитет Великокняжої Влади до рівня ЦАРСТВА. (Володимир узяв царівну Анну за жінку).

При облозі Корсуня-Херсонеса Князь Володимир молився: "Господи Боже, Владико всіх! Нього у Тебе молю, дай мені це місто, щоб прийняв я і привів християнських людей і священників у свою землю, а при їх допомозі навчити людей моїх християнського закону..." Так звучать літописи кийвські, що за думкою Грушевського — го вони були тільки легендою під церковною закрускою. Але то були "дотеперішні помилки українських літописів", як пише автор "Т", а Грушевський їх "виправив".

Наш історик Михайло Грушевський женолюбство Володимира язичника описує не інакше, як субекта з "монструальною похотю до жінок". "Монструальний" від латинського слова "монстер" — тобто

Князь Володимир Великий, Хреститель України Патрон багатьох українських церков навіть на чужині, в соціаліста Грушевського це "женолюб і розпустник, з "монструальною похоттю до жінок". Таке Грушевський вичитає у москаля Шахматова і таке за ним повторяє.

страшна, звіроподібна потвора! Володимир був і не "монстер" і не інакше! Значить, якщо Во- (зак. на стор. 8)

ЧОМУ Я ВІДІЙШОВ ВІД "К.Ф." І "В.С."

(закінчення)

тим подібними епітетами, але братання з ворогами Бога, ворогами України і цілого людства — комуністами, спровадження їх до університету для комуністичного мозкопромивання студіючої молоді і деґословської Колегії Св. Андрея, вислугування чужий змовницькій мафії — *сьогодні* — це, після них, добре, навіть патріотичне діло! Або, як пише до мене один мій друг, знаний громадський і політичний діяч і передовий журналіст, а при цьому республіканець і "петлюрівець": "*Бо чи можна трактувати серйозно їхню оборону Української Народної Республіки, акту 22 січня і т.д., коли вони цієї УНР і цього Акту 22 Січня відрікаються кожного разу тричі, коли "здибаються" з різними Коротичами, Павличками, Драчами et тунті кванті?*"

Люди, які це робили і далі роблять, сьогодні ще далі очолюють високі українські церковні, громадські та наукові установи, а Пігічин, який відважився спротивитись тому — собака, "поганин" та "антиукраїнець". Іван Сирник, що братався з комуністами в Колегії Св. Андрея, сьогодні є м.ін. ще даліще віце-президентом КУК-у, але КУК кинув "анатему" на Пігічина, а відділ КУК-у у Вінніпегу "солідаризується" з гупою, провокативною "заявою" (до речі, згідно канадійських законів такою, що підпадає під категорію очорнення "лайбел") підписану бувшим комуністом, сель-робом, явними зустріч річниками з комуністами (культобмінювцями) та деякими збаламученими людьми, що підбурені тим "смичком", про який була мова вище, мабуть самі не знали що і чому та в яких цілях і на чю користь, підписують.

Така, бачите, в них "правда"! Прикро покидати працю, над якою ви провели шінадцять років життя. Та я й не жалю. Не маю жалю до нікого. Зокрема до могого б. видавця, п.Доячека. Він поступив так, як уважав за найвідповідніше для захисту і збереження свого підприємства. Ми розійшлися в добрій і приятельській згоді і я думаю, що немає причини, щоб ми не зберігли тієї приязні і надаліше.

Не маю жалю і до могого бувшого помічника, тепер "екзекутивного" редактора. Він показався людиною, що не видержала проби і в хвилі найбільшого натиску змови воліла піти по найлегшій лінії опору. Це його діло.

Не маю навіть жалю до тих, що мене "розпинали". Навпаки, я вдячний Богому Провидінню, що так покермувало справами, що завдяки допомозі добрих людей і щирих українських патріотів, оце будуємо власну, "свою хату". Бо з чужої хати хоч і серед зими проженуть, а, як нас навчає наш Пророк, лише "в своїй хаті своя ПРАВДА і сила і воля!"

ПОДВІЙНИЙ КОДЕКС ЖУРНАЛІСТА

В "Свободі" ч.232 з 15-го грудня м.р. надруковано статтю плк. Кедровського під наголовком: "Кодекс етики українського журналіста". Підставою для статті послужив 2-ий 3-їзд Українських Журналістів ЗДА та Канади, в Торонто. Головні тези тієї його статті такі: 1. До революції журналісти поборювали ідеї, а не особи. 2. Інакше думаючих не вважали ні за дурнів, ні за безчестних людей. 3. Не ховалися за псевдоніми.

Цю статтю я розумію, як апель Шан. Автора до припинення, часто гострих, виступів в пресі проти інакше думаючих, та щоби не ховатися за псевда.

На жаль подано лише пару особистих випадків та й то вже з Варшави і Відня, які не відзеркалюють передреволюційної етики. Щоби не ширлося баламутство про візрцеву передреволюційну етику, подаю приклад:

"У нас немає предків гідних пошани, а не гідні пошани нам не потрібні. Так у нас немає достойних предків в 15, 16, 17, 18 віках. Ріжні хамирозбійники гетьмани, полковники, сотники, чернеці, козопули і шинкари, создатели нечестности, руйнітники нації, запроданці і гнобителі своєї свободи хай собі спочивають в могилах забуття. Культуру наших предків в образі кийвських і інших гравюр, вінеток, заставок і т.п. сміло кидаємо в пич... Нічого в спадок від предків я не дістав - ні імені, ні мови, ні науки: ні громадського ладу".

Друковано це в 1913 році, в "Українській Хаті" на стор. 305-306. Написав це, під псевдонімом, Микита Шаповал. людина без "прізвища" і "мови". Він відіграв поважну роль в подіях 1917-20 років. Щоби "нащадки" не забули його "заповіту", ще раз надрукував те саме в статті "Ляхоманія", в 1931 р. в Празі. Так виглядає передреволюційна "етика" ідеалізована плк. Кедровським яка відразу зневажила не одну особу, але всіх, що творили і створили нашу історію. Але на думку Микити Шаповала всі були безчестні і дурні... на жаль так часто трапляється і сьогодні.

Думаю, що апель є спізнений всього на 50 років. В зв'язку з своїм становищем державного інспектора автор мусів читати всю проурядову пресу того часу, а в тому і "Боротьбу" Безпалка. Не буду перераховувати всі брудні там і в іншій пресі, а лише подам відношення до інакше думаючих: "А хто думає, що так не може бути, той реакціонер або більшовик і того уловлять і судити не будуть". Як видно з того, то етика" у відношенні до інакше думаючих не була би для них дуже приємною, але в кожному разі це була би гіршою від большевицької - під стінку.

Дослідникам тих справ треба звернути спеціальну увагу на пресу Кам'янецького періоду (1919 - 1920 рр.) Там можна знайти докази неперершеної "етики" не лише з "Боротьби" і "Робітничий Газети", де під заголовком "Схаменіться, недолюди"

загрожувалося інакше думаючим погромом. Ті "соковиті" просякли майже всю пресу тих часів, Та неперершена "етика" тих пропам'ятних часів продовжується аж дотепер.

Не буду обговорювати писання всіх долені і недолені, брудні видавалися і за... українські гроші. Все було скероване проти особи, осіб і без будьякої ідеї, а скільки бруд!!!

З найновіших "етичних" творів пригадую хотіби "Стежками життя" проф. Іваниса. Ніякої ідеї. Все скеровано проти особи та осіб. Коли там не дісталось і плк. Кедровському, то певно тому, що не зустрічався з автором "Стежками життя".

Недалеко від того відійшов і "Гордієнківський полк" плк. Маслівця. Друковано в матеріалах до Історії Українського Війська в збірнику "За-Державність", ч. 10. Все скеровано проти особи. Подана ціла наука, як руйнувати власну державу. Певно і редактор того Збірника ч. 10 годився з тим, що треба залишити нащадкам науку про руйнування Держави, коли відвів стільки місця для надрукування того "етичного" твору,

Та зрештою і Шановний Автор підписав, а думаю був і співредактором "заклику" групи на чолі з проф. Мартосом про відзначення 50-річчя "Української Державности" в 1917 році, де немає ні одного слова правди, де для вузьких партійних інтересів пофальшовано політику УЦРади з її плазуванням перед "Временним Правительством", щоби не лише реабілітувати її, а і відзначити за її жалюгідні потягнення. Тенденційно випущено там найбільш імпозантний період нашої найновішої історії - Гетьманщину, а такий вчинок рахую за звичайне фальшування нашої історії.

Не думаю, щоби Автор уважав такий заклик за етичний, але мимо того підписав його. З того виходить, що є дві етики: одна для себе, а друга для всіх інших. А тоді упорядковувати справу з етикою, думаю, треба би було від себе і своїх найближчих приятелів.

Це все архитвори повні злоби, ненависти, наклепів та пофальшовання нашої історії. Залишити їх без гострої відповіді це значить погодитися, і щоби наші нащадки виховувалися на неправді, щоби ідеалізували руйну і руйніників, а поборювали все будуюче, державно творче, щоби не знали наших помилок, і щоби, дякуючи тому, не могли виграти нових визвольних змагань. Це значить залишити їм традицію нарікати на "воріженьків" і не бачити своїх, своїх "найрідніших" правдивих ворогів, які не допустили до відбудови Держави. Сказано ж в Другому Універсалі: "Ми рішучо відкидаємо проби самостійного здійснення автономії України до Всеросійських Установчих зборів, щоби, пізніше, в листопаді-грудні 1918 року ту Державу знищити."

Коли б не було тієї шкідливої, безглуздої писанини, то певно не приходилося б на неправду і наклепи гостро відповідати. Я також відповідав не раз, може й загостро, але ж

напасники, що оперують фальшами і наклепами, іншої мови не розуміють.

Коли референт, журналіст, хоті би і професор, в прилюдному рефераті тенденційно випускає період Гетьманщини 1918 року і з УЦРади переходить до Директорії, то це не є в порядку. Повторюю, що то був найбільш імпозантний період нашої історії. На доказ подам як рахувалися всі з Сувереном України. Коли Гетьман склав візиту Вільгельмові 22, то цілий Берлін був жовтоблакитний. У відношенні до тих, що прийшли по Гетьманові, то вже не повторилося ані в Берліні ні в Варшаві, ні в Парижі. Чи таке поступовання з випущенням такого періоду було етичним?

Коли з нашої історії не викинули Тетері, то не викинуть і Директорії. Коли б я в прилюдному рефераті тенденційно випустив з подій 1917 - 20 років УЦРаду і Директорію, то зчинився б галас на ширій світ. Була би підстава, бо це було би пофальшування історії.

Тому і я маю право виступити, а навіть і гостро, проти тих журналістів і нежурналістів, які без фальшування не можуть обійтися, які говорять про боротьбу з ідеями, а самі поборюють особи.

Коли редактори деяких часописів, а в тому і "примусових", принципово не вміщують прогетьманських дописів та оголошень або спотворюють їх, а в той сам час знаходять місце на дописи різних соціалістів, коли знаходять, коли знаходять можливість уміщувати великі оголошення про ансамблі Вірського, заохочуючі до відвідання його, а прилюдно виступають проти будьякого контакту, то таке поступовання не можна назвати ні етичним ні толерантним, ні навіть об'єктивним. В той же час на сторінках такої преси говориться про етику. Доказом того є ч. 196 "Свободи". Вгорі заклик Організації Охорони Чотирьох Свобід України не відвідувати танецьного ансамблю Вірського, а нижче на тій самій сторінці велике оголошення про ансамбль Вірського. Це не інформація, а тенденція, щоби відвідувати цю акробатику.

А тоді треба сказати, що з редакторами-журналістами і просто журналістами щось не дуже то в порядку. Коли наші журналісти навчаються шанувати не лише своє, а будуть шанувати і погляди інакше думаючих, які не є ані "безчестними" ані "дурнями", закінчать з безпідставними напладами, наклепами, фальшівами які провокують до найгостріших відповідей, то, думаю, що не знайдеться багато бажаючих перебирати кістки тим, хто так чи інакше зійшов з політичної сцени.

Певно не буде бажаючих уділювати увагу та виводити на чисту воду і бувших людей, коли вони нарешті відійдуть від "проводу", чесно проаналізують свої вчинки, Здадуть собі справу, що їх вчинки і діяльність не були і не є корисні та перестануть своїми виступами провокувати до найгостріших відповідей. Не розходиться про те, хто буде зверху, а про те, щоби нащадки знали правду, бо без того

ПАВЛО СКОРОПАДСЬКИЙ, Гетьман Усїєї України, Козацьких Військ та Державної Флоти, як рівний з рівним на зустрічі з Вільгельмом Другим, імператором Німеччини. Це вперше і в останнє в часах нашого останнього державного існування, коли столиця великої чужої держави вітала голову Української Держави, замаяла жовто-блакитними прапорами і гранным військовою оркестром нашого славня "Ще не вмерла Україна". Рівно ж це тоді, кілька днів пізніше горда і бундюча німецька флота парадувала в пошану Найвищого Репрезентанта Українського Народу. (Світлина з підготовленої книги "Коли промовила Земля Українська").

ніколи не виграють чергових визвольних змагань. Це не амбіції, а доля України.

Думаю, що бувшим людям час по трудам "праведним" відпочити та дати місце тим, які не заражені хворобами 1917 та 1919-20 років та іншим що не заразилися тенденціями круглостолівників з визнанням того, чого шануючий себе українець ніколи не визнає, бо перестане бути українцем. Мушу звернути увагу, що лайку, наклепи, провокацію та вихвалювання тих, що знищили власну Державу, започаткували і послідовно провадять різні соціалісти-прогресисти. На жаль ми мусимо на те відповідати і подавати нашому загалові правду, бо правда має бути не соціалістична, як у большевиків, а ПРАВДА ЗА-ГАЛБНА.

Тому думаю, що наука про етику не може бути різна, а лише одна для всіх, та що її треба починати від себе і своїх приятелів, а не лише проповідувати на сторінках преси як науку для... інших. Тоді наше життя і преса прийняли б цілком інший вигляд.

При кінці мушу згадати ще про один момент. В інших народів у відбудові і керуванні державою брали участь і соціалісти тих народів, бо вони були перш за все державники. Вони разом з консервативним елементом здобували і будували власні хати - власні держави, бо знали, що відбудова і керма державою без консервативного еле-

менту є неможлива. Підтвердження цього бачимо в 1917 та 1919-20 роках. Відбудова провадилася без консерватистів які були трохи не поза законом, про яких писав Безпалко: "уловлять і судити не будуть" - зразу... під стінку. Всі наслідки тої будови бачимо і дотепер.

Коли ті народи здобували держави, мали своє військо, забезпечили границі, то лише після того, в разі потреби, змінювали уряд (Польща), але так, щоби не наразити державу на небезпеку, на знищення. У нас робиться все навпаки, проти здорового глузду. Тому спочатку власну, добру хату на спілку з окупантом знищили аж до основ. Границі відкрили, бо військо зліквідували. Правдивих будівничих, що хату побудували, ми самі зліквідували. Хотіли будувати соціалістичну хату. Поставили людей, які вміли руйнувати, а на будову не мали ні вміння, ні знання, ні розуму, що й підтверджує учасник тих подій: "А найгірше було те, що між нами зник запал, з яким ми колись працювали, заки здобули Київ. Якесь внутрішня тупість опанувала мое оточення. І я також піддався їй". (Осип Назарук: "Рік на Великій Україні", стор. 142).

Це стверджує, що знання і запалу було лише на руйнування власної Держави, а не на її відбудову і керму нею. Тому ми залишилися і без будівничих і без власної хати (закінчення на стор. 8)

Вільна трибуна читачів

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

"ВИ НЕ ПОПОВНИЛИ ЗЛОЧИНУ"

Дорогий Друже Редакторе!

"...Не гадайте, що мене теж не зачепила стаття п. Войнарєнка, але я на ті справи дивлюсь як "спражній" демократ: *"я не погоджуюся з тобою, мій друже, але віддам своє життя за те, щоб ти міг вільно висловлювати свої погляди."*

І тому смію бути переконаним, що Ви, Дорогий Редакторе, не поповнили ніякого "злочину". Вам не належаться ніякі "осуди" і ніхто не повинен Вас скидувати ні з посади ні з українства. Ваша помилка полягала в тому, що Ви думали, що Ви редагуєте газету у вільному, демократичному світі, де газети мають право висловлювати слово критики, та ще й якої, навіть на британську Королеву. Тим часом, як показала, що Ви редагуєте газету на рідному гуляйпіллі де на Вас і на Ваших дописувачів накладено "намордник". І я гадаю, що цей "намордник" буде діяти і "КФ" вже не буде такою бойовою газетою, як була.

"КФ", на мою думку, перестане бути бойовою газетою у відношенні до нової "зміновиховщини" і я гадаю, що власне про те нашим горедемократам ішло. Бо чи мож: на трактувати серйозно їхню оборону Української Народної Республіки, акту 22 січня і т.і., коли вони цієї УНР і цього акту 22 січня відрікаються тричі, коли "здибаються" з різними Коротичами, Павличками, Драчами ет тутті кванті?

Коли ж вони засуджують Войнарєнка, що він, як український патріот-самостійник вилив свою жовч на Акт 22 січня і його творців, коли ж вони Вас відсуджують від українства своїми заявами, до підписання яких мобілізують низку людей і товариств, то хіба ж вони не зна-

ють, як на Акт 22 січня і його творців дивляться Віталій Коротич чи Іван Драч? А може партизан і смершівець чи Катюша Колосова дивляться інакше?

"Але то що іншого" — скажуть наші горе-демократи, за своїми польськими вчителями і зорганізують проти Вас акцію. У цій акції підуть слідами тих, що писали петиції до Франца Йосифа Вішателя, Николи Дурного чи Гітлера Біснுவатого. Писатимуть петицію до чеха Доячка — чужинця, щоб Вас викінчив. Ну, що ж, задум дійсно переведено ефективно, відкрито найслабшу Вашу позицію і ще її заатаковано з фляки. Свою мету вони досягнули.

Якщо не помиляюся, на фронті проти новітньої "зміновиховщини" вже не чути буде такого голосу, як перед тим. І це була ГОЛОВНА МЕТА тієї акції, якої жертвою впали Ви, Дорогий Друже Редакторе! У далекому Києві Коротич буде міг спокійно спати, а з ним усі Коротичі і косачі тут і там.

Остаюсь з пошаною до Вас

Н.Н.

П.С. Заява-очернення в "Н. Ч" є з точки зору американ-

ських законів — "лайбел", знеславою друком, з метою пошкодити людині в публ. opinii та матеріально. Як у Канаді?

ВІД РЕДАКЦІЇ: Автором цього листа є визначний український журналіст і політичний та громадський діяч. Хоч це був особистий лист, думаю, що мій Шановний Друг не буде протинний його оприлюдненню. Теж з уваги на приватний характер цього листа не подаю імені ні прізвища Автора, без його згоди. Коли б отримав таку згоду, подам це до відома пізніше.

В хвилині писання цього листа, його Шановний Автор ще не знав про підготовку цієї газети. Мені дуже приємно його повідомити, що Коротичі, драчі і т.п. яничари, а в першу чергу наша, "за-синьо-океанська" зміновиховщина ще дальше спокійно спати не зможе.

А щодо законів відносно "лайбел", Дорогий Друже Професоре, то вони такі самі як у Вас в Америці, так у нас в Канаді. Про це я, так сказати б, на власній шкурі переконався, коли свого часу мене судили двікарі з "Прологу".

Петро Пігічин

"Я НЕНАВИДІВ ГЕТЬМАНА"

Від редакції. П. Остап Войнарєнко надіслав нам два понижені листи, з проханням помістити їх в газеті, що й робимо.

Вельмишановний і Дорогий Батьку!

Називаю Вас Батьком, то думаю, що цим не роблю жодної помилки, бо Ви стільки напрацювали для добра свого народу й України...

Вашу книжку я прочитав уже давно, а Ваші статті по кількох разів. Вона піднесла мене й мою дружину духово та національно. Статті писані Вами, які вони прекрасні. Читаючи їх наче переносишся в наші такі славні коза-

цькі часи. Я бажав би також говорити такою старою козацькою мовою, як Ви. Хочу ще згадати, що читаючи Ваші статті, я переносюсь у моє дитинство часів НЕП-у коли в наших мальовничих селах лунала козацька мова.

Тепер ще хочу згадати за світлої пам'яті Гетьмана Павла Скоропадського. Я був страшним ворогом Гетьмана. Як почув чи прочитав коли слово "Гетьман Скоропадський", то він ввижався мені як чорт з рогами, або якимсь польським магнатом. Чому це так було? Бо я завжди читав газети чи книжки, в яких нашого Гетьмана Павла змальовували найчорнішими фарбами. А що ж робили гетьманці? Спали. І ще дальше сплять. Та не тільки сплять гетьманці, а й інші праві угруповання, а різне ліве шумовиння, всякі соціалісти, є більше згруповані і роблять свою підлу роботу. Мене якось інстинктивно від них відпихало. І тепер, завдяки Вашим статтям, друкованим по газетах, Вашим книжкам, як ось "До нової Полтави", "Чому Москва так жорстоко покарала Шевченка?" та іншим, а також журналові "Місія України", я найшов те, чого шукав роками.

Я не раз думаю за себе, що я продукт советської системи, як і багато інших, але не пішов тією дорогою, якою пішли багато інших з моєї генерації.

В ЗДА чи в Канаді виходить гетьманська газета "Батьківщина", яку бажав я передплатити, але не знаю її адреси. Прошу, пришліть її адресу, аби написати самі, аби її мені вислали, а я з ними розплачуся.

Також дякую Вам за книжечку "Чому Москва так жорстоко покарала Тараса Шевченка?" Це було для мене щось нове, наче подув свіжого вітру, за нашого великого Пророка Тараса. Я бажав би набути 20-30 таких книжок, щоб пустити їх між людей. Хай читають правду про Тараса.

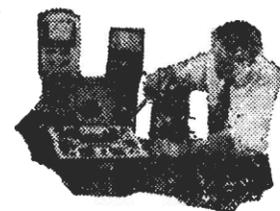
Я вповні з Вами погоджуюся, Пане Войнарєнко, і також кажу, що нам треба Гетьмана і Козацтва. Тоді наша Матір-Україна знову розвіте в повній своїй пишноті. Я думаю, що коли ми приймемо гасло: "Бог, Україна, Гетьман", то тоді ми цілком виконаємо те, за що борюся наш великий Пророк Тарас Шевченко. Якщо ні, то надалі будемо копатись у багні чужих ідей та будемо погноєм навіть менше сильних наших сусідів, а вкінці можемо так зникнути з лиця землі як колись могутня Картагіна. Адже по Другій Світовій війні до того вже було недалеко, коли кровожадний Сталін хотів всіх українців на Сибір. От до чого довели грушевські, винниченки, шаповали і інші нашу славу Козацьку Україну. За Вас, дорогий Батьку, молитимем Бога, щоб дав Вам жити до ста років...

З глибокою пошаною до Вас щиро Ваші
Володимир, з дружиною,
Літиські
Австралія.

Розумний лише в очах розумного має вартість; в очах дурака його розум не має значення, бо розум лише розумом розуміється.
Федорович

З НЕДАВНЬОГО ПОБУТУ РЕД. ПІГІЧИНА В АНГЛІЇ. Побуваючи в місяці лютому ц.р. в Англії, ред. Петро Пігічин виступав м.ін. перед українською громадою в Лестері з відчитом в місцевій домівці СУБ. Після відчиту гостював у Панства Сесів, де зроблено оцю пам'яткову світліну. На світліні з ліва до права: інж. П. Сесь; пані інж Анна Сесь; пані Ніна Марченко, дочка панства Сесів; редактор Петро Пігічин, пані Д. Пігічин і п. Б. Марченко.

НАПРАВИ
Радіо
і
Грамофонів

Як зіпсувався грамофон,
Або втратив давній тон;
Як радіо скаже "квит" —
Підіть з ним до ЛЯФАЕТ.
Бо в нас добра є услуга,
Привітаєм вас як друга.
І не йдете до чужого,
Але дійсно—Свій до Свого!

Направи виконуємо скоро, солідно та по
уміркованих цінах.

Lafayette Radio

Sales & Service

850 MAIN STREET,
WINNIPEG 4 MAN.

ВІЛЬНА ТРИБУНА ЧИТАЧІВ

ПРАВДА Є ПРАВДА

Широ Вам дякую за інформацію (в справі видання книги "КОЛИ ПРОМОВИЛА ЗЕМЛЯ УКРАЇНСЬКА"), про що я нічого не знав, а довідавшись, вислав свою скромну вкладку 25 доларів; дякую теж за Ваше гостре перо, яким Ви скородите наше бездержавницьке гуляй-поле і сієте здоровим зерном, відібравши кукіль. Отим розхристаним українським душам які не знали і не знають, що діють, в погонях за марксістсько-соціалістичним котьком, нищучи не лише нашу державність, а й продуцентів нації, що вміли і чепіги і шаблю тримати. Що любили український чорнозем та схилили голови перед могилами, що сумують в полтавських степах, в яких лежать кістки наших Богу вірних предків державників. Наш Пророк Тарас Шевченко співає так:

"За що ж боролися з ляхами? За що ж ми різалися з ордами? За що скородили списками Московські ребра? Шоб уродила рута... рута... Воли нашої отрута".

Оте розхристане бездушя нищило не лише батьків, що любили традиції нашої славної Гетьманщини, яку вони відновили, на чолі з Гетьманом Павлом, 29 квітня, року Божого 1918, але й дітей їх. Вкинули бомбу в хату, де я, 10-літній хлопець, спав і лише Божа ласка спасла нас від жорстокої смерті з руки такої розхристаної душі, яка мабуть сама не знала, що робить.

Я вже на порозі шістдесятиліття, а ніколи не забуду той страшний ніч, того страху, що мав в дитинстві, як в хаті не лишилось ні вікна ні дверей, ні печі – все бу-

ло знищено, лише стіни столі цілі та шумів вітер... Довший час після того, як сонце заходить, а я йду до сусідів, бо боявся спати в батьківській хаті. А сього-

ЧОМУ НЕ ПІШЛИ

Недавно в газеті "В.С." прочитав я статтю п.н. "Думайте, читайте", з піднаголовком: "Що таке Крути?" Там порушено цікаве та актуальне питання, зокрема для молодого покоління, що вивчає події того часу. Дописувач формулює це питання так: "Тут також треба поставити питання за студентом з Монреаля: де були старші? Відповідь на це питання не в гому, де були наші старші з Монреаля, а в тому, де вони були в році 1918? Чому ті старші не пішли під Крути? Коли б вони пішли замість студентів, то нині історія була б інакша, не було б святкування Крути і не було б відказу на старших. Це є свята правда, піднята молодим поколінням і то не на Рідних Землях, але на еміграції.

А ось чому старші не пішли під Крути: В подіях в Україні в тому часі грало основну ролю національне почуття, не національна приналежність, але соціальна проблема. Не державницький чин був головним рупором, що вів людей на барикади, захищати Україну, творити Українську Державу. Ні! Головним чинником у той час була соціальна проблема і ключі послідовника Марксових постулатів – Леніна: "Земля селянам, фабрики робітникам", "Вся влада радам"

дні прощу Всевишнього простити їм, що вони накоїли, бо своє одержали й тепер на чужині... А рештки розхристаних ще й сьогодні руйнують нашу, славу на увесь світ дідівщину. Але правда завжди буде правдою.

Бажаю Вам великого урожаю на Вашій удовиній ниві.

Лишаюсь з пошаною до Вас,
Митро Ральченко

"Смерть буржуазії" і т.п. кличі Марксової злочинної ідеології, які поривали людину в крутіж соціальних заворушень. В ті часи українці ішов на українця, брат ішов на брата, син проти батька і навпаки.

Така була гірка правда, яку українці у вільному світі в більшості викривляють, перекручують та представляють в такому світлі, яке потрібне їхньому переконанню. Найоб'єктивніші і що відповідає правді про події в Україні в 1917-18 роках написав проф. Дмитро Дорошенко, який яскраво показав як українці встромяли ніж в спину тим українцям, що боролися за українську державність. Там читаємо:

"4-го лютого Муравйовські банди заняли вже Дарницю й мости через Дніпро та навели на Київ гармати. В той же час відділ "червоних козаків" Примакова, переправившись через Дніпро, появився на Куренівці і піддержав повстанців на Подолі. 5-го лютого почалася бомбардування Києва з-за Дніпра з важких гармат". (Проф. Д. Дорошенко; "Історія України" стор. 292)

Та не тільки ця подія братоубивчої війни, наведена вище, впливала на хід подій того часу, а ще гірше, що постав більшевицький уряд в Харкові. Про це проф. Дмитро Дорошенко пише так:

"Новий 1918 рік Українська Народня Республіка зустрічала при невеселих авспіцях Поруч з владою Центральної Ради й Генерального Секретаріату в Києві існувала друга влада в Харкові: влада більшевицького "народного секретаріату", яка була у відкритій війні з кийвським урядом і які піддержував "совет народних комісарів" у Петербурзі. Цей "народний секретаріат" поділив поміж своїми членами різні галузі державного правління: В. Аусем завідував фінансами, Євген Терлецький – земельними, В. Затонський – освітою, З. Сергеев (Артем) – торгом і промислом, Сергій Бакинський – закорд. справами, Георгій Лапчинський – управляв справами секретаріату, Е. Лугановський – відав пролов справами, В. Люксембург – судами, М. Скрипник – справами праці, В. Шахрай – військовими, трохи згодом його заступив Ю. Кошовинський (Стор. 256)

Як бачимо з одинадцяти секретарів, сімох було з українськими прізвищами, тільки один з московським, та й той народився і виріс у Донбасі.

Така була дійсність того часу і що дійсність українці у вільному світі викривлю-

ють і висвітлюють у неправдому світлі, складаючи всю вину виключно і єдино на москаля й не згадуючи своїх власних перевертнів, "апостолів" лже-науки. Маркса, так наче б в нас і не було Затонських, Терлецьких, Скрипників і їм подібних.

Як бачимо з повищого, то вина є якраз в захопленні кличами Карла Маркса. Але читаймо даліше:

"...Тут була ціла армія, яка начислювала кілька дивізій кошов, відділ "Вільного Козацтва" і всяких інших окремих боевих одиниць, але всі ці частини були дуже маленькі складом, а декотрі з них мали всього по кілька чоловік, так наприклад: Георгіївський полк – 8 чоловік, Полуботківський 5 чоловік, Богданівський 120, Дорошківський 80 чол. і т.д. Всього було понад 3000". ("Історія України" Дм. Дорошенка, том 1., стор. 328).

Це така була Українська Армія, в кількості 3000 людей. Залишила Київ перед

наступом більшевицьких банд Муравйова. Українська нація в той час мала 30 міль населення, а з цього мала лише 3000 патріотів, що гого ві були боротися за незалежність своєї Батьківщини. А де ж була решта? Можна відповісти словами: покидали військові частини, розбрелись по селах "ділити землю або пішли служити ворогові людства, советській владі.

Ось чому не було старших під Крутами і чому старші не захистили своєї держави. Тому, що захопились соціалістичними кличами, які тодішній провід ще впокував у людей, замість будувати самостійну Українську Державу. Але трагедією є, що й сьогодні ці руйніки не перевелсь, що захоплюються чужими ідеями. До чого це довело в минулому, ми всі добре знаємо, а до чого це доведе в майбутньому – хто доживе – побачить.

Ф. Лобода

ПРАВДИВЕ ЗНАННЯ

В першу чергу я знаю, що в порівнанні до того, що ще є до пізнання, моє знання є дуже обмежене та малозначне.

Я знаю, що я не можу знати всіх досвідчень і мотивів, з яких випливають слова чи діла других людей, навіть тих, що я їх найкраще знаю. Тому я навчився не видавати про них свого нероздуманого осуду.

Я знаю, що найбільший гріх – це спричинити терпіння другому. Тому я знаю, що це повне безглуздя думати, що тому, що хтось згрішив проти мене, я знайду відволення з гріхів проти других.

Я знаю, що краса є всюди. Я знаю, що коли я завсіди шукатиму добра і краси, погані речі мене не торкнуться.

Я знаю, що головне стремління мого життя – це бути щасливим. Я знаю, що щастя не знаходиться лише в служінню самому собі. Я знаю, що коли я, шукаючи за добром і красою, знайду їх, я буду найщасливіший, коли буду цим ділитися з другими.

Я знаю, що я прийшов на цей світ з душею. Фізична частина моєї особи може не розвинути, так як я цього бажаю, але духову частину я можу контролювати абсолютно, коли я цього хочу.

Я знаю, що найбільшим натхненням для мене є само життя. Я маю виконати певну працю. Я є частиною світу, частиною космосу. Якщо моя праця буде добра, шира і чесна, я є певний винагороди за неї.

Я знаю, що Сила, яка всім володіє, ані мені, ані нікому другому не визначила меж духового поступу.

Говард Д. Гвіллер

ПОДВІЙНИЙ

КОДЕКС ЖУРНАЛІСТА

(закінчення з 6 стор.)

без перемоги". Коли ж розмова з цього приводу стала розпалюватися, то сенатор їх просто зацитькав. "Не кажіть мені нічого, я знаю про що йде мова" – відказав тій делегації сенатор, підкресливши, що він ніколи не погодиться на відступ, чи на те, щоб піддатися ворогові й, отже, укласти безчесний мир, або піти на розмови з в'єтконгом. Сенатор додав, що будьяка угода з в'єтконгом не може мати жадної вартости, бо він є самозванною організацією.

Таким чином в'єтніки в пастирських мантіях покищо дістали оджоша, що не вилучає дальших їх "протестаційних" дій, які все частіше зустрічаються з осудом патріотичного громадянства. Багато людей питає одне одного, як то можна, що оті "протестанти" вискупають проти самооборони Америки перед комуністичними бандитами і навіть пікетують урядові установи її, але ще ніхто і ніколи не чув щоб верхівка Національної Ради Церков виступила бодай один раз проти комуністичних звірств за залізною заслоною. Серед вірних тих церков, що належать до тієї Ради, все частіше можна почути вимогу, відмови будьяких датків на її утримання

М.ТРИХРЕСТ

І ПОЛІТИК І ВЧЕНИЙ

(закінчення з 5 стор.)

то мав "монструальну похоть до жінок".

Ми припускаємо навіть, що Володимир поганин був многоженець, може навіть воював за жінок, а може й ні; за тисячу років у минувшину не можливо заглянути без помилок.

Хоч подібні події відбувалися і в Європі і в античній Греції, не без того гріха було і в жидів; немало таких діл і навіть з жидівськими царями траплялося, що за жінок вбивали сво їх водначальників. А ті ж царі жидівські вірували в Єдиного Бога, цебто поганями не були! Цар Соломон мав тисячу жінок! (Див. Біблію, 1-ша Книга Царів, Гл. 11, зач.3). Проте жидівські історики царя Соломона монстером не назвали. Навпаки, жидівські історики патріоти записали на віки, що їхній цар Соломон був МУДРИЙ СОЛОМОН! Шоправда той Соломон спромігся збудувати храм Богові. Збудував тільки один храм, а слава про Соломона і про той храм його не забувається на протязі майже трьох тисяч років! Наші Князі і Гетьмани збудували ДЕСЯТКИ таких храмів, і нашому історіку М. Грушевсь-

кому того не видно. Літописи наші, отакі дорогініні скарби як: "Повість временних літ", "Початковий Київський Літопис", "Троложе Сказання про Володимира", "Сага про Олафа" (норманська), "Патерик" та інші для радикала ес-ера Михайла Грушевського є тільки "фантазія" під церковною закраскою".

Шановний автор статті п.н. "Пачпорт підписаний Михайлом Грушевським" пише: "М. Грушевський побудував першу наукову схему історичного процесу життя українського народу...". Тобто українці були до Грушевського абсолютно без історичного процесу! Що можна сказати на ці слова? Лише одно: соромно нам, що наші панове "Т" так примітивні розуміють Грушевського і його Історію.

Питання яка ціль була у Грушевського так обезчестити великих і дорогих нам людей залишається для нас незрозумілим і нев'ясненим.

ПАВЛО КЛИМЕНКО

Читайте і передплатуйте "Український Світ"

З рисунків до під-советських приказок: „Серп і молот – вужда і голод“

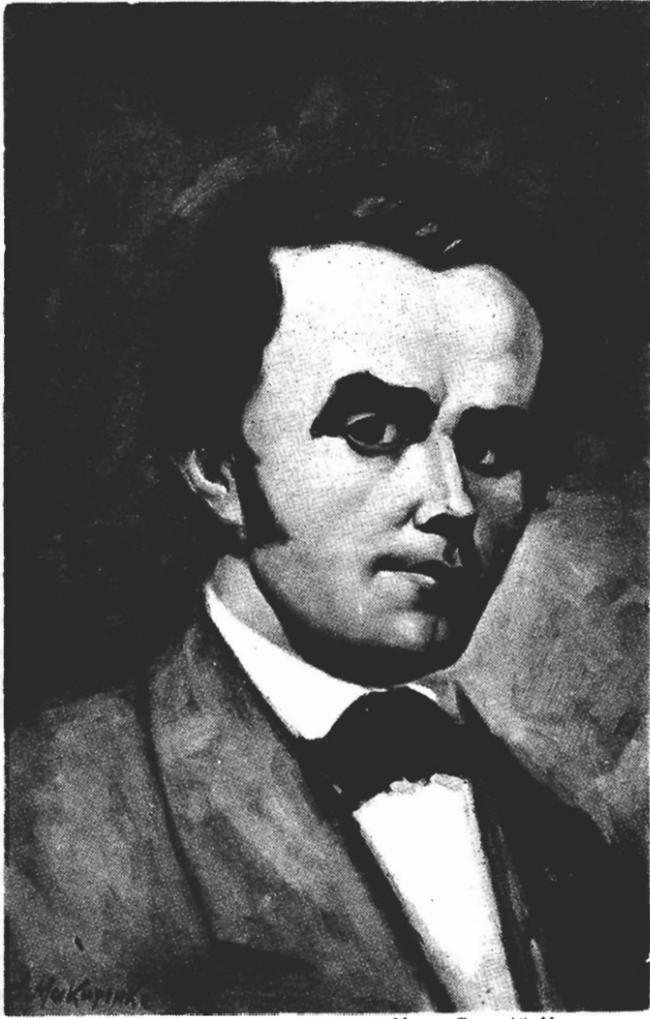
ВІДСІЧ В'ЄТНІКАМ В РЯСАХ

(закінчення з 2 стор.)

та разом і соціалістичними "будівничими" і без них пішли у прийми по цілім світі та ще й через 50 років хвалилися тим, що власну державу зруйнували, а людей, що довершили руйнування власної держави, трохи-трохи не обожнюємо. А нарід залишили дуже тяжко розплачуватися за експерименти тих "всезнаючих будівничих", які все ж поставили на свійому: "або соціалістична або жадної".

ВІКТОР ВАКУЛОВСЬКИЙ

ЛІТЕРАТУРА І ЖИТТЯ

Мал. Сергій Макаренко

* 9. 3. 1814. ТАРАС ШЕВЧЕНКО † 10. 3. 1861

ШЕВЧЕНКО В СВІТЛІ ПРАВДИ

Нашому Геневі і Пророкові Гетьмансько-Козацької України, що й самого себе називав ГЕТЬМАНЦЕМ — в 153-ті роковини народження і 106-ті роковини смерті — складаю мій доземний поклін та з тієї нагоди складаю уривки з праць д-ра Никифора Гірняка та члена Директорії УНР — проф. Афанасія Андрієвського.

ОСТАП ВОЙНАРЕНКО

"Окрему увагу присвячує Шевченко — пише д-р. Никифор Гірняк — питанню вини земляків в нещасті рідного краю... Великий Богдан — на думку поета — не є зрадником: його зина тільки в тому, що він не проглянув облуди і перфідії москаля. Про трагедію України під Полтавою 1709 року каже зін, що кошовий Січі, Гордієнко, утікаючи в Бендери

*Того плаче, що поради
Не подала мати,
Як пшениченьку пожати,
Полтаву достати.*

*Ой, пожали б, якби були
Одностайно стали,
Та з хвостовським полковником
Гетьмана едали.*

Найбільшу вину несуть — на думку поета — оті темні сили України, українські каїни, татарські люди, братовбивники, яких він показує в постаті ворони у "Великому Льоху". І поляки і москалі мали свої ворони, своїх шкідників народних, але їх значно перевищає українська ворона. Кожний з тих народів мав своїх братовбивників, але ні один з них не зазнав стільки горя від кайнових злочинів, що український нарід. Поет розуміє, що ні Андрусів, ні Полтава ні в решті 1775 рік не були б можливі в нас, а якби не наші каїни: Брюховецький Нос, Галаган, Кочубей-ногай, якби не ота чернь України, що вмираючи від ран героя Батурина, полковника Чечеля, за царську копійку катові на муки видала; якби не та ворона, що Сулу в Ромні самими козацькими старшинами загатила, що Полуботка таки в тюрмі задушила! Злочин української ворони злякав саме пекло, а Мати Божа в Іржавці на вид його заридала.

Шевченко кілька разів вертається до проблеми кайново го злочину, як причини нашої історичної трагедії. Останній раз він вертається до неї кілька місяців перед смертю. Він кличе до братовбивників:

*І вас не стане! Буджи
Та кропива, а більш нічого
Не ростиме над вашим трупом!
І стане купою на купі
Смердячий гній —*

*І все те, все
Потроху вітер рознесе!*

Шевченко теж не переочує вини сучасних поетів земляків у поневоленні України і не шадить їм тяжких докорів за те, що вони для особистої кар'єри продають катові рідний нарід. А насвітливши так наші помилки й вину в минулому і сучасному, Тарас переходить до питання: чи може Україна визволитися з кайдан неволі й зажити вільним життям? Відповідь поета позитивна. Виходячи зі становища, що перед Богом усі рівні, що кожна людина і кожен нарід має повне право на волю, поет переконує земляків, що хто бореться за волю, той бореться за правду, а хто бореться за правду, тому помагає Бог — Вічна Правда.

*"Візьмім насамперед
ті великі та болочі по-
літичні питання про на-
шу національну самос-
тійність, про можли-
вість добитися нам
повного права в своїй
хаті і повної національ-
ної єдності. Нема сум-
ніву, що Шевченко від-
чував її дуже живо,
точ звісно по своєму,
зразу у формі віднов-
лення Гетьманщини.*

ІВАН ФРАНКО

Зінко Запорожець

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

(Поема)

*"През незгоду всі пропали,
Самі себе звоювали!"*

Гетьман Іван Мазепа

Частина перша

ЗА ДУШУ ЦАПОВУ, ЗА ЧУХАНУ БОРІДКУ...

Мій Рідний Край —
Магніт очам мистця:
Килим лужку
Та вогнище калини;
В волоськах неба синь
І сонце в пшеницях,
Молочне квітнення
Та пух шовків ковильних.

Квітчаста даль,
Медовий запах днів,
Самфір і золото
Зпід сонячного даху.
На сотні верст —
Стелі та сивий Дніпр,
Могили прадідів
З святим козацьким прахом.

На тлі небес —
Мережечка вогнів:
Неначе кийські
Струнки дівчата — зорі
Порозсідались
При блакитнім полотні
Та вишивають
Діамантами узори.

Там виріс я,
Там все живе цвіло!
Співоча Рось —
Стара козацька ненька,
В вишневім решеті
Підсипала село
Копою писанок —
Хатинок чекуреньких.

Пташиний хор,
Молитва солов'я,
Кадив ставок
У даль небес туманом,
Стоїть навколішках
Плакучих верб сім'я —
Краса божественна,
Вкраїні притаманна.

Там світло розуму —
Пророк Сковорода
Любив роздумувать
За грою на сопілі.
Там — вічна містика
Побожного труда
В пшеничнім Ордені
Прапрадідів — трипільців.

Це — край плугатара,
Багатство і краса.
Це — кров'ю й працею
Наш виплеканий простір.
На горах кийських
Спочили небеса.
По них з молитвою
Ходив Святий Апостол.

Зелені велетні —
Розложисті дуби
Плечима — суччима

Виструнчуються вгору.
Не свідки й вісники
Минулої доби,
Князі історії, —
З століттями говорять.

Нова історія
До прірви повела:
Танцює й ріжеться,
"Змагається" і плаче...

Брехню повторює
На Гетьмана Павла,
Що пікся долею
Братів сліпої вдачі.

Оцю "історію"
Навиворіт бери,
Коли до Істини
Наважився долізти:
Там чесні постаті —
Ногами догори
З наказу партії
Панків — соціалістів.

У кублах змовницьких
Продажних балачок
Борідку чуває
Володька Винниченко:
— "Не дайся, Симоне,
Павлові на гачок!
Готуй на гетьмана
Повстання жебраченків!"

У нас за спиною
Повстанський Петроград,
У нас до помочі
Москва Революційна...
Це кля історії:
"Всесвітня Влада Рад!"
Навіщо, Симоне,
Держава традиційна?

Кого ж ми будемо
З "неволі" визволять?
Якого йолопа
Погладим по голові?
Попа в паравії,
Чи, може, куркуля?
Купця — баринника,
Чи п'явку — промисловця?

Ярмо гетьманщини
Чи панську сарану? —
Усі соціалісти
Рішили одностайно:
— Ти мусиш гетьмана
Покласти у труну,
Як син "ізовчика",
Годований на стайні!!!

Новий гетьманщини —
Могила й небуття,
І підвалини
Поріжем автогеном...
Ти з паном гетьманом
Упорайсь допуття,
А ми поможемо
З полковником Євгеном! —

Цей подвиг викона
Не фурмана рисак,
Не шеф воєнщини
В батальних епопеях,
А з школи вигнаний
Політико-бурсак —
З партійним мисленням
Міщанського плебей!"

Володька бривдився
Нашадком візника,
Чуття ненависти
Не стримував ні трішки.
З висот письменника,
Мистця й провідника
Дививсь на Симона
Як гордий лев на кішку.

Троянським коником
Комунівських ідей
Ірже й показує:
"За нами перемога!..."
Поправді сказано:
Освіта — від людей,
А розум з малечку —
Це дар святий від Бога!

Державу знищено.
Руїни та мерці.
Гетьманських лицарів
Залишилися рідко...
Лягали трупами
Євгенові стрільці,
За душу цапову —
За чухану борідку...

А два "Владіміра",
Кіріліч та Ілліч,
Обнявшись, випили
"Мерзавчика" з два літри...
Стрільці одурені
Поперлись пліч-о-пліч,
Державу Гетьмана
Пустили вслід за вітром...

І замість Гетьмана —
Володька номер два
З татарським виглядом,
З звірячими зубами...
Блука в годіваних
Туристів череда
В святинях Києва,
Як в цирку на забаві.

Та дух Гетьманщини
В народі ще не вмер,
На ВАРТУ Нації
Мазепинців поставив.
Душа Липинського
Літає до Бендер,
Готує з Гетьманом
Реванш коло Полтави!!!

(Дальше буде)

ШЕВЧЕНКОВСВІТЛІ ПРАВДИ

Якже мають земляки поета виконувати оці Божі закони на службі рідному народові? Його відповідь така проста, як всі думки поета. Вони мусять в першу чергу ВЧИТИСЯ З ПОМИЛОК В МИНУЛОМУ й полюбити велику українську рідну. За тим вони МУСЯТЬ ОБ'ЄДНАТИСЯ в ОДНУ родину й запалити свої серця ГАРЯЧИМ БАЖАННЯМ волі. Українці повинні між собою:

*Путтями ЧЕСНИМИ ходить
Святого Господа ЛЮБИТЬ
І брата МИЛУВАТЬ
І всякому ДОБРО ТВОРИТЬ.*

(Д-р. Никифор Гіряк: "У 140-ліття народин Тараса Шевченка", "Америка", 25 березня 1954 р. Підкреслення - О.В.)

"Шевченко - пише проф. Афанасій Андрієвський, член Директорії УНР, - вказував не тільки на причину зла - НІГІЛІЗМ і БЕЗБОЖНИЦТВО, а й давав раду, як позбутися зла і з чого починати моральне відродження. Перед його земляками, збентеженими його вогненным словом, справді стояло питання: з чого починати покаєння? Шевченко на це питання дав таку ж відповідь, яку пізніше Достоевський українець по крові, в своїм романі "Брати Карамазови" дав устами старця-ченця Зосима одному з героїв роману - Федору Карамазову, а саме з того, щоб НЕ БРЕХАТИ, особливо самому собі.

Шевченко казав своїм землякам:

"НЕ ДУРИТЕ дітей ваших..."

А коли вже так опаскудились БРЕХНЕЮ, то:

*"Дурить ДІТЕЙ,
Брата СЛІПОГО,
Дурить СЕБЕ, ЧУЖИХ людей,
Та НЕ ДУРИТЬ БОГА!"*

Шевченко остерігав своїх земляків ПЕРЕД ФАЛЬШУВАННЯМ своєї історії. Землякам Шевченка жаль було свого минулого, жаль, що вони не мають власної держави, що інші над ними панують. Цей жаль вони хотіли загамувати БРЕХНЕЮ. Але БРЕХНЕЮ голосу совісті не заспокоїш...

Наше покоління НЕ ДОДЕРЖУЄТЬСЯ заповіту Шевченка "НЕ ДУРИТЕ". У нас увійшло в моду БРЕХАТИ без перестання. Витворюється тип брехуна, про якого москалі говорили: "Падлец, но на законном основані" - тобто бреше, але старається так аргументувати, щоб вийшло подібно на правду. Можна спостерігти чотири роди брехні: похоронна, ювілейна, учена і політична.

ПОЛІТИЧНА НЕПРАВДА. Цій неправді в нас нема НІ КІНЦЯ НІ КРАЮ. Тут не помилка, не блуд, не легковажність, а просто ЗЛА ВОЛЯ діє. Не хватило б місяця, щоб що неправду списати. Однак дещо пригадую. За Директорії наші пресові інформатори розсилали по всьому світі вісти, що гетьманці з живих українців здирали шкуру, живими закопували в землю і т.п.. Я ніколи не чув і не бачив цього, питаю: хіба ж це правда? А мені відповідають: "хоч і НЕПРАВДА, то ТРЕБА, щоби була ПРАВДА".

У 1920 році, весною, наші вояки б'ються з большевиками. А у Відні "Нова Доба", що виходила під редакцією Винниченка, пише, що то не українці б'ються, але ЗРАДНИКИ НАРОДА. БУРЖУІ... Шаповал (міністер земельних справ УНР - О. В.) співробітник "Нової Доби" видав брошуру, що потім її постарався знищити, де писав, що большевики добре роблять, що НИЩАТЬ неосоціалістичну інтелігенцію.

Приблизно коло 1926 року почалося в Празі "зміновіховство". Українці-зміновіховці за БОЛЬШЕВИЦЬКІ гроші почали видавати журнал "Нове Життя". У січні 1927 року появилася стаття "Політика в Академії" під псевдонімом "Доссо". Автор оплював з ніг до голови неприємний йому професорів із університету і Подєбрядської Академії; сказав, що дійсна наука може бути тільки в Радянській Україні, а Український Науковий Інститут в Берліні означив як підлу буржуазну махінацію, придуману Гетьманом Скоропадським і генералом Гренером. Хто ж такий "Доссо"? Довідались що, "Доссо" то Олександр Міщук. Належав до партії ес-єрів (соціалістично-революціонерів - О.В.), а на еміграції став професором.

Однак факт співробітництва проф. Міщука в большевицькому "Новому Житті" не перешкодив йому працювати разом з Мартинцем і Костиревим в націоналістичній "Розбудові Нації", а у 1935 році в "Самостійницькій Думці" (стор.284) написати, що національно свідомі селяни підняли в 1905 р. повстання проти "експлуаторських" елементів села - жидів, куркулів та попів. Жид і український піп на одній лаві... Міщук за його брехню на Академію судив збір професорів Академії. З того суда проф. Міщук собі нічого не робив, а його товариші соціалісти пізніше провели його у ректори Університету. (Українського Вільного Університету, що існував у Празі - О.В.)

Ми дивуємося, що наше покоління не дало сильних характерів. В атмосфері брехні характерні не виховуються. СТАРІ БРЕШУТЬ, а од них і молоді ВЧАТЬСЯ брехати. Брехня несе заколот цілого душевного життя. Суть характеру лежить в єдності людини з самою собою. А коли говорило НЕПРАВДУ, тобто голосимо слова, що стоять в протиставі до нашого внутрішнього буття, тоді наша єдність падає і настає безхарактерність.

Данте в своїому "Пеклі" пізнає всіх, що там покутують свої гріхи, тільки БРЕХУНІВ ні, бо ці взагалі не мають лиця; в них брехня вбила особливе життя: його на лиці не видно - вони БЕЗЛИЦІ, навіть очі в них не свої - правдиві, а як в нас кажуть "вони позичають очей у сірка"...

ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ проф. Федора Ємця, професора скульптури і директора скульптурного відділу німецької державної Академії Мистецтва в Берліні. Цей проєкт, що зображував гетьмансько-козацьку духовість Пророка України, був висланий для журі у Вінніпегу, перед побудовою там Пам'ятника, однак не був взятий під належну увагу тим журі.

Республіканська форма влади знищила відпорність нашої нації, розклала військо, допустила до влади і грошей аморальні спекулятивні елементи, спричинилась до нечуваного злодійства, збазнила добрих моральних людей, які не втримались од спокуси і перейшли в табір спекулянтів, сплodiла ляхоманію і ЗМІНОВІХОВСТВО - словом довела нас до БЕЗПУТТЯ. Останні часи нашої демократії на терені України невідомий поет так описав:

*" Політичні наші діти
Запосіли три повіти:
Завели скрізь диктатуру.
Всіх дорослих розігнали,
Щоб нікому не мішали.
З оптимізмом всім ствердили,
Що державу утворили.
Коли ж усім стало ясно,
Що не прийде оцих гасло,
Бо в армії розвал стався...
В тилу мужик обізався...
Тоді ція непогрішні,
Поділивши мішки з грішми,
Стали хто куди спішити,
Де було б спокійно жити".*

(Проф. А.М. Андрієвський: "Т. Г. ШЕВЧЕНКО І НАША ДОБА", "Український Робітник", Торонто, чч.21,22,1938. Підкр. О.В.)

В іншому місці проф. Афанасій Андрієвський, що не лише був свідком того жаху, в який повернуло Україну повалення РЕАЛЬНО ІСНУВАВШОЇ Гетьманської ДЕРЖАВИ, але він був членом Директорії УНР і в початку приймав у ній активну участь - знову в іншому місці, вертається до науки Шевченка. Він ставить таке питання:

"Чи виконала наша доба заповіді Шевченка?...". Ні! Нашадки козацької старшини, за малим винятком, до народу не повернулася. Наше молоде покоління захопилась соціалізмом, зв'язаним з нігілізмом, сподіваючись у цей спосіб притягти на свій бік народ. Не зрозуміло, що повставше тоді з власної ініціативи по всій Україні Вільне Козацтво то є справжній вияв нашої стихії; дивилось на нього як на пережиток і побоювало його; своїми соціалістичними експериментами допомогло створенню в Москві нового соціалістичного кумира.

У 1917 році, український народ ніколи не був так готовий до власної оборони, як тоді, про що свідчили З'їзди Вільного Козацтва і Військові З'їзди. Ми пустили яд (отруту - О.В.)

НА ПРОСЛАВУ ПРОРОКА

Спирядов Черкасенко

ПАМ'ЯТІ ШЕВЧЕНКА

І в, окрадену, збудили
в огні, —
і розпинають,
цькують, катують що є сили...
Розбіглися діти в метушні
і десь блукають...

Широкий степ, поля, облоги,
лани —
в скаженій люті
залляли кров'ю перемоги
юке не царі і не лани, —
раби рєзкуті!

Тепер під прапором свободи
взяли на муки:
Світам співали пісню згоди
і в крові праведній свої
мочили руки.

І в, окрадену, збудили
в огні...
Але в пожарах
розкрились давні могили,
збудився велет до борні,
як грім у хмарах!

Ще бій один, ще бій останній, —
народ
єдиним рухом
розіб'є полчища погані
й Тебе згадає без скорбот,
великий духом!...

Леся Українка

НА ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа, сусідська хата
Світлами сіяла.

Багатіла чужа хата,
Лиха там не знали, —
Туди й наші українці
Дари донош-ли.

Та минав Ти, наш Кобзарю,
Чужі пороги,
Орав свою вбогу ниву,
Рідні перелоги.

Гомоніла Твоя кобза
Гучною струною,
В кожнім серці відбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш Ти, наш Батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила твоя пісня
Думки в Україні.

Хай же промінь твоїх думок
Поміж нами сє, —
„Ізогню іскра великого“
Повік не згасє!

Щоб між нами не вгасало
Проміння величне,
Ти „поставив на сторожі“
Слово твоє вічне.

Ми, як ти, минати будем
Чужі пороги,
Орав будєм свої ниви,
Рідні перелоги.

Лєовід Полтава

НА ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКА У ПОЛТАВІ

Т ак легко танули сніжини
Діткнувшись твого чола,
Що по замерзлій Україні
Аж вістка радісна пройшла
І люди взнали: ти воскрес,
В передчутті нової дати
Чкаєш знаку із небес,
Щоб на землі той знак подати.
Не додивились яничари
І зайди з туйської землі,
Які страшні снуються хмари
На нєрухомому чолі! —
Та в ніч будови і розвалу,
Ти, в сяйві радісних пожеж,
Зійшовши гордо з п'єдесталу,
Народ на Київ поведеш!

ШЕВЧЕНКО В СВІТЛІ ПРАВДИ

СОЦІАЛІЗМУ в душу народа; переконали його, що ні козацтва, ні армії не треба; що наш ворог не москаль, а власний "буржуй" за армію згадали лиш тоді, коли соціалістичний москаль вже був під ворітьми Києва, а уряд Центральної Ради просив допомоги в німців.

Поквапились ми в щирому захопленні оновлене Гетьманство ЗНИШИТИ. З Гетьманством, яке б воно не було, договоритись можна було, а з більшовиками ніколи.

Держави вдержуються тими ідеалами, що ними їх збудовано. Українську державу збудував ЛИЦАР-КОЗАК з безмежною любов'ю до волі, з готовістю на самопожертву; тільки такий лицар і ОБНОВИТЬ її.

Що зістається по занепаду держави? Відходять в минуле вожді; нема влади; вмирає провідна верства; помалу забуваються спомини про минулу славу; настає ТЕМНА НІЧ. От тоді Провидіння посилає народові ГЕНІЯЛЬНИХ людей, що будять його, кличуть до морального оздоровлення, поривають до БОРОТЬБИ ЗА ВОЛЮ.

Хто є геній?... В глибинах моря, кажуть природовіди, куди соняшний промінь, не досягає, є риби, що освітлюють собі дорогу електричним світлом, що від них походить. От-так і геній, своїми творами й промінням, що від нього виходить, ОСВІТЛЮЄ ДОРОГУ для народу, що ЗАБЛУДИВ і в темряві перебуває...

(Проф. А.М. Андрієвський: "ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКА НАУКА". Торонто. 1953. Стор. 12,13. - Підкр. О.В.)

Знову ще в іншому місці пише той же сам член Директорії УНР, проф. Афанасій Андрієвський про Шевченка так:

"...Куліш про Шевченка писав так: Шевченко наш поет і перший історик. Шевченко перше всіх запитав наші німі могилы що вони таке і одному тільки йому дали вони ясну, як Боже слово відповідь. Високо над нами підняв світло своє і стало видно по всій Україні, куди з нас кожний мусить простувати. Се вже не був козар, а НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРОРОК! Я ВІЧНИЙ образ ваш - я ДУХ ВАШ НЕВМІРУШИЙ"...

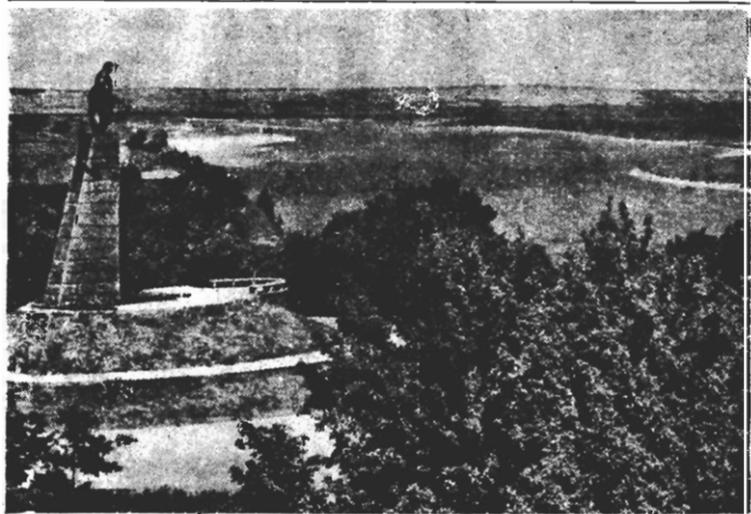
Шевченко не міг розстатися з своїми надіями. Вірив, що прийдуче покоління їх оправдає. Устами свого героя він говорив:

*"Козак ОЖИВЕ,
ОЖИВУТЬ гетьмани
В золотім жупані,
ПРОКИНЕТЬСЯ воля,
Козак застіва:
Ні жиди, ні ляхи...
В степах України,
Дай то Боже милій.
Блісне БУЛАВА".*

"В 1917 році настала ВОЛЯ, ожило КОЗАЦТВО, а трохи згодом, у 1918 році ожив і ГЕТЬМАН. Але СОЦІАЛІСТИЧНИЙ бурян, занесений з чужого; МОСКОВСЬКОГО поля, посів і козацтво і гетьмана. Того буряну ми щей досі НЕ ВИПОЛОЛИ (А.М. Андрієвський: "Т.Г. ШЕВЧЕНКО І М. ГОГОЛЬ". "Наша Держава": 27 травня 1954. - Підкр. О.В.)

Нехай Шановний Читач не думає, що подаючи повищу документацію двох визначних українців - першого з Галичини, а другого з Наддніпрянщини про політично-державницький світогляд Тараса Шевченка - я бажав себе боронити від злоби і получені з нею зненавиді, що нещодавно заманіфестувалась деякими особами, газетами та товариствами, яким дуже заболіла правда за наше соціалістичне будівництво з часів Центральної Ради та УНР. Ні! Таке мені й на думку не спадало. Подав я ті матеріяли, щоб жила ПРАВДА про ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКИЙ ідеал Тараса Шевченка, яким нехтують прихильники соціалістичної духовости Центральної Ради, УНР та Директорії УНР! Бо ця духовість спричинила не лише заклик німців, не лише знищення Гетьманщини, але й була предтечею ВЕЛИКОЇ РУІНИ. Цю правду можна промовчувати, можна її зраджувати, можна її ненавидіти деякими борзописцями, що виховались під червоною зіркою, або в ідеалізованій соціалістами неправді, можна й не мати про неї поняття, але та ПРАВДА, ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКА ПРАВДА Тараса Шевченка існувала, існує і буде існувати, аж знову не втілиться в майбутній Гетьмансько-Козацькій Українській Державі, що й дай Боже!

ОСТАП ВОЙНАРЕНКО

Вид на могилу Тараса Шевченка в Каневі над його улюбленим та ним оспіваним Дніпром. Це святе місце всіх українців.

Петро Пігічин

ЯКБИ ВИ ВЧИЛИСЬ...

(Моїм колишнім "друзям" присвячую)

"Якби ви вчилися так, як треба,
То й мудрість би була своя..."
(Тарас Шевченко)

Якби ви вчилися так, як треба,
Як вас Пророк-Поет учив -
Не був би кожний з вас - амеба
В очах моїх - на диво див!

В республіці нема спасіння -
Навчав нас Батько наш Тарас.
"Гетьман й булава" - поколінням
Лишив Шевченко свій наказ!

Якби Шевченка ви читали
І думали над тим як слід -
Злочинців ви не величали б -
Прокляли б так, як я - цей рід!

Для нього Гетьман - ідеал був,
Терпіння й життя його весь зміст -
Для вас (читаю ж вашу хвальбу) -
Є ідеалом "сициліст"!

Знали б що добре, що погане,
Хто прав на світі, а хто ні.
Святе ім'я було б "гетьмани"
Для вас, панове, в чужині...

З чужого поля ви несете
На поле ріднеє хабаз!
За "сучасними" ідете,
Не тими, що їх дав Тарас!

Пізнали б ви "сичів" поганих
Брехливих дурощі й хвальбу...
Ви відійшли би від омани,
Святу повели б боротьбу

Якби ви вчилися так, як треба,
Панове (і "друзі" колись) -
Його слова, як манну з неба,
Ви їли б завжди: вчора й днесь!

За ті, Шевченка, ідеали -
Гетьманські, прадідні, свої...
Ідей "всесвітніх" не прийняли б -
Вони - сказали б - не мої!

Якби ви вчилися... То ж то й лихо:
Ніхто науки не сприйма!
Шевченка люблять всі потихо -
Його ж послухать - кат їх ма!

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРИЧНОЇ ПРАВДИ

"Правда є незаперечна. Страхопуд може ображатися на неї, невіглас може осміювати її, злісник може спотворювати її, але вона існує." - Вінстон Чорчїл.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Близько два роки тому створилось вище назване Товариство, яке поставило собі за ціль видати Книгу історичних матеріялів, документів і статей про Світлу Добу Новітньої Гетьманщини в 1918 році, під назвою "КОЛИ ПРОМОВИЛА ЗЕМЛЯ УКРАЇНСЬКА".

Книга ця запланована на 700-800 стор. друку, великого формату, з чисельними світлинами, фотокопіями документів. Не має бути дійсно настільна книга-енциклопедія історичної правди того часу.

Членом Товариства стає той, хто вплатить певну суму грошей (нема означеної висоти) на Фонд видання тієї Книги. За вплачені гроші член одержить певну кількість примірників Книги, по ціні коштів продукції, які то книги він згодом може продати для отримання звороту своїх грошей.

Редакція Книги - видає час від часу Обіжні Листки, в яких інформується членів про поступ збірки фондів на це видання і справи з тим пов'язані. Для заощадження коштів і часу на окрему переписку, рівночасно з Обіжними Листками висилається посвідки в плати грошей членами, в часі поміж появою Обіжних Листків.

Досі появилос'я чотири такі Обіжні Листки, наступний підготовляється і при висилці його членам, буде долучено посвідки в плат грошей тим членам, що вплатили після появи останнього Обіжного Листка.

Досі около 100 членів зложили суму бі-

ля 3 тисячі доларів на фонд видання Книги, які то гроші є ульоквані в банку. Однак на видання Книги запланованої величини потрібно багато більшої суми гроша.

Остаточний речинець появи Книги є осінь цього року, щоб вона вийшла на передодні Ювілейного 1968 року, коли святкуватимем 50-ліття Відновлення Козацько-Гетьманської Української Держави.

Величина і якість видання Книги залежатиме від зібраної на цю ціль суми тому чим більше вплине грошей, тим краща і більша буде ця Книга,

Просимо всіх любителів української історичної правди, ставати членами цього Товариства та своїми грошевими вкладками спричинитися до скорішого та кращого і більшого видання тієї Книги. Рівночасно просимо всіх, що мали б якібудь матеріяли з того часу, як світлини, документи, спомини тощо надсилати до редакції

Всі матеріяли будуть повернені власникам.

На бажання, зацікавленим можемо вислати попередні Обіжні Листки (аж до їх вичерпання та проспекту Книги.

Чеки та грошеві перекази просимо вписувати на

і вислати до редакції "Українського Світу", де приміщується і редакція Книги.

ПЕТРО ПІГІЧИН,
1 гол. редактор Книги

ДОРОГІ ЧИТАЧІ

Якщо Ви уважно прочитали цю газету та дійшли до цього місця, Ви вже мабуть маєте свою думку про неї: вона Вам або подобалася, або ні.

Якщо газета Вам подобалася, Ви, можливо, хотіли б отримувати її постійно і тому звертаємось до Вас з проханням її собі передплатити.

"Український Світ" покищо виходитиме двічі в місяць, з тим, що так скоро як матеріальні і технічні обставини на це дозволять, перейде на тижневик. Газету заплановано на 16 сторінок і лише це перше число вийшло на 12 сторінок, з уваги на те, що машину до складання черенок доставлено запізно і було неможливо зложити додаткових чотири сторінки газети перед датою запланованого випуску газети.

Менший формат газети (замість 8 сторінок великого формату) вибрано тому, що менший формат вигідніший для розгорнення і читання, а також для еventуального переховування, якщо хто хотів би.

Річна передплата газети виносить 5 доларів в Канаді, в Америці та в Австралії, а 35 шилінгів в Англії, або рівновартість тієї валюти в інших країнах. Коли газета перейде на тижневик, передплата буде дещо збільшена, але хто тепер пришле цілорічну передплату, одержуватиме цілий рік газету, навіть після її переходу на тижневик, без окремої доплати.

Збільшення та покращання газети та її перехід на тижневик залежатиме в найбільшій мірі від Вашої постави до неї. Якщо зміст і напрямок її відповідає Вашим переконанням, просимо допомогти нам в її розбудові таким чином:

- Негайно передплатити газету,
- Придбати передплатників в крузі знайомих і приятелів,
- Зложити даток на Фонд Розбудови "У.С".
- Надсилати адреси Ваших дальших приятелів і знайомих для висилки їм показових чисел.

Просимо зокрема наших прихильників та однодумців доложити всіх старань, щоб якнайскоріше розбудувати та поставити на тривкі основи часопис "Український Світ" — цього справді від нікого незалежного речника Української Правди та оборонця української рації перед чужими і "своїми" ворогами.

Нижче подаємо форму замовлення передплати, яку просимо відтяти, відповідно виповнити і вислати з долученою передплатою на адресу Видавництва.

Заздалегінь дякуючи за Вашу негайну і ширшу допомогу та співпрацю,

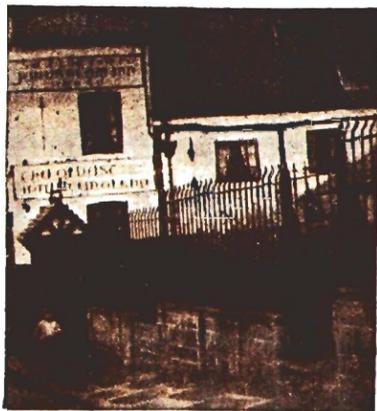
Залишаємось з пошаною
Видавництво і Редакція
"Українського Світу"

ЗАМОВЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ

До Видавництва ОСНОВА	Дата
Бажаючи стати передплатником часопису "Український Світ" — висилаю річну — піврічну передплату, в сумі	
Долучую даток на Фонд Розбудови, в сумі	
Разом висилаю	
Окремо подаю адреси моїх знайомих для висилки їм показових чисел газети.	
Моє ім'я і прізвище	
Адреса (вулиця).....	
Місцевість	
Провінція або стейт ..... Ч. зони.....	
(Просимо писати друкованими буквами, по англ.)	

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ

НАЙСТАРША КОРШМА

Англія, це між іншим, країна історичних пам'яток. За час історичного існування цих островів нагромадилось їх чимало. Існують славні розкопи старовинних римських таборів, та осель з того часу, коли римляни панували в Британії.

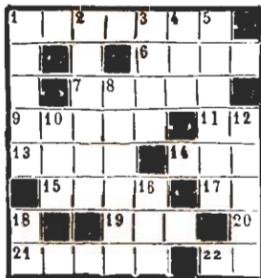
Відома також Англія із своїх старовинних будівель замків, та других цікавих для сучасного глядача місць.

Одною з таких пам'яток є найстарша в Англії (а може й в Європі) коршма викута в скалі під замком в Нотінггем. Збудована ця коршма, а радше викута в скалі 1189 року, щоб служити як місце відпочинку для середньовічних лицарів, що збирались з цілої Англії в Нотінгем для хрестоносних походів. За визволення Брусалиму згід турецького панування. Звідти й пішла назва коршми „Tir to Jerusalem“ — подорож до Брусалиму.

Та не тільки сама назва заховалася до сьогодні. В своїй головній структурі вона й тепер виглядає так, як виглядала 700 років тому.

Ця коршма сама собою наче б музей повний своєрідних пам'яток. В коршмі zatrudнюють спеціального провідника який дуже радо обводить відвідувачів по усьому внутрі коршми та уділяє їм пояснень. Викуті в скалі пивниці, служили на протязі віків не лише за коршму, але й були

ХРЕСТИКІВКА

ЗНАЧЕННЯ ПОЗЕМО

1. Цього ніхто не хоче. 6. Злочинець про це не думав. 7. Шенці без цього не працювали б. 9. Чигаючи з права противна лівій. 11. Почуєте в радіо. 13. У війні це частіше. 14. Другий раз це саме. 15. В Європі була славна грецька культура, в Азії -- китайська, а в Америці... 17. Служить за коня в Тибеті. 19. Відржнить запах. 21. Найчасіше буває з рогами. 22. Як щось комусь даємо.

ДОЗЕМО

1. Беруть нечесні урядовці. 2. Галайда про це й думав. 3. Ділять ліс від поля. 4. Місто на Волині. 5. Без верблюда його не пройдеш. 10. Ви в давальнику. 12. З нього вогонь може постати. 16. Як не вона і воно то хто? 18. Ріка на Сибірі.

тюрмою для злочинців й проступників як рівнож місцем забороненої розваги давних англійських вельмож — бійки когутів.

Любителі старини знайдуть в цій коршмі багато дечого цікавого, а кожний оглянувши її поглибить своє знання про минуле Англії. Тою побуваючи в Нотінггем чи околиці варто, цю нагоду використати.

ОПЕРАЦІЯ ЛИСИНИ

Кажуть, що лисина є ознакою багатства й розуму. Проте власники лисини не дуже люблять чванитись своєю головою як коліно головою, зокрема тоді, коли не мають ще 40 літ. Тому теж не диво, що лисі залюбки звертаються за порадами до лікарів і лікарі роблять усі заходи, щоб найти лік, який поміг би лисій голові відзискати своє буйне волосся.

Відомий професор університетської клініки в Нью Йорку, д-р Авфріхт, виголосив недавно на лікарських сходинах відчит про те, в який спосіб твориться лисина. На його думку ненормальний процес випадання волосся можна пояснювати непропорційально швидким розростом черепу у порівнанні зі шкірою, яка покриває череп. Тому, що ткані шкіри за сильно натягаються, кров погано кружляє, цибульки слабнуть і волосся починає швидко випадати. Д-р Авфріхт лікує лисину при помочі хірургічних заходів. Після того наступає звільнення напруги шкіри та одночасно вона відживає. Цибульки кріпшають і голій як коліно череп покривається пушистим волоссям.

Очі, що бачуть по смерті

НЕДАВНО визначна фільмова артистка Джон Терней, записала свої гарні голубі очі Ньюйорському Очному Банкові, щоб по її смерті її очі привернули зір сліпій людині. Так, і таке тепер можливе. Вже біля 20 літ тому існував в Ньюйорку слабий очний шпиталь, т. зв. Інститут Вільмера, в якому переводили цю складну операцію — вкладати здорові очі сліпій людині, а тепер такі операції переводять у великих шпиталях в кожній країні. Здорові очі людей, навіть померших можуть бути вложені сліпим особам, якщо сам нерв не ушкоджений. Та це мусть відбутися на протязі 72 годин. Багато людей погодились, щоб після їх смерті їх очі вложено сліпим, та щоб ьможливити на час операцію перевести, заложено в Ньюйорку Очний Банк, який посередничить в доставі очей до шпиталів. Банк на повідомлення, висилає літаки в найдальші закутнини сіта, які привозять аборолі очі шпиталю на час.

Що кажуть зорі?

За астрологічним гороскопом, в залежності від дати народження належить сподіватися такої долі в першій половині квітня

<p>ВОДОЛІЙ 21. I. — 19. II. Спокійне життя час. Не заїде поважніших змін, в останній декаді місяця належить сподіватися давно очікуваної вістки</p> <p>РИБИ 20. II. — 20. III. Осторожно з видатками з грішми належить розставитися розумно, тому що буде багато нагод, щоб їх розтратити. Час пройде безжурно і весело.</p> <p>БАРАН 21. III. — 20. IV. Справи серця близькі розв'язки. Якраз пора на остаточну децизію, в поважній справі. Добрий час на заключення нових приятель і знайомостей.</p> <p>БІК 21. IV. — 20. V. Сплетні і зависть можуть іритувати. Не належить встривати в розмову з людьми, яких приязнь не була виправдувана. Краще провести час в тиші і спокою.</p> <p>БЛИЗНЯТА 22. V. — 22. VI. Найкращий час проводити зміни способу життя, нові зацікавлення і т. п. принесуть в майбутньому користь.</p> <p>РАК 23. VI. — 23. VII. Стріча нової особи внесе деяку різноманітність в сірі будні. Належить істерігатись нероздуманих вчинків.</p>	<p>ЛЕВ 21. VII. — 23. VI. I. Якщо розвиток не йде згідно з планом, належить журитися. Все що тепер не ведеться, згодом вийде на добре.</p> <p>ДІВА 24. VIII. — 23. IX. Кожний крок належить добре планувати і докладно обдумати. Впливова особа причиниться багато до осягнення давно задуманого діла.</p> <p>ТЕРЕЗИ 24. IX. — 23. X. Багато розривок. Приємно пройде час. Можливість грошового зиску із несподіваного джерела. Належить вистерігатись клопотливих ситуацій.</p> <p>СКОРОПІОН 24. X. — 22. XI. Розумна поведінка причиниться до зросту популярності й авторитету. Передбачені подорожі або відвідини, що будуть мати вплив на дальше життя.</p> <p>СТРІЛЕЦЬ 23. IX. — 22. XII. Малий поступ у важній під цю пору справі. Несподіваний збіг обставин знівечить плани. Щирий друг стане у великій пригоді.</p> <p>КОЗОРІГ 23. XII. — 20. I. Зацікавлення приязню другої особи загодіна пора для усунення всяких непорозумінь</p>
--	--

НОВА КНИЖКА

Появилася нова цікава книжка в англійській мові
D. M. Elcheshen

MAKERS OF COMMUNISM

В книжці розказується про підривну дію комуністів серед студентів по університетах в Канаді і ЗДА
Ціна лише 1 долар.

Замовляти, пишучи до:
Students' Research Service Box 643
Winnipeg, Manitoba